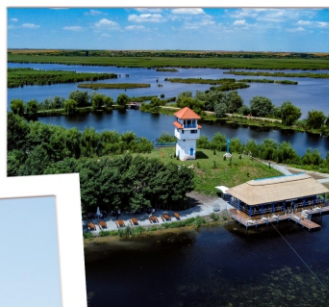
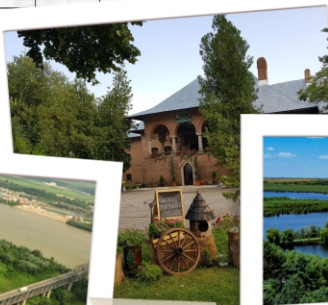

JUDEȚUL GIURGIU ÎN VIZIUNEA TINERILOR: TRADIȚII, OBICEIURI, ATRAȚII TURISTICE

Ediția a IV-a -2024

**Volumul cuprinde creațiile participanților la concursul de poezie, eseu, povestire
“Județul Giurgiu în viziunea tinerilor: tradiții, obiceiuri, atracții turistice – ediția 2024”**

JUDEȚUL GIURGIU ÎN VIZIUNEA TINERILOR: TRADIȚII, OBICEIURI, ATRAȚII TURISTICE

Ediția a IV-a - 2024

Giurgiu, 2024

Cuvânt de început

A patra ediție a concursului de poezie, eseu, povestire “Județul Giurgiu în viziunea tinerilor: tradiții, obiceiuri, atracții turistice - ediția 2024“ a avut mare succes, înregistrându-se 70 de concurenți - creatori cu 87 lucrări din 16 unități administrativ-teritoriale ale județului Giurgiu (municipiul Giurgiu, orașul Mihăilești și comunele: Bulbucata, Clejani, Comana, Crevedia Mare, Gostinari, Greaca, Herăști, Iepurești, Oinacu, Prundu, Răsuceni, Stănești, Stoenеști, Ulmi), antrenând un număr mare de tineri atrași de creația literară.

Concursul de literatură vine să stimuleze creativitatea copiilor și tinerilor între 8-25 ani, dovedind în același timp și preocuparea pentru lectură și creația literară în limba română, astfel că juriul, alcătuit din renumiții scriitori Evelyne Croitoru, Petre Crăciun și Emil Talianu a avut o grea trudă de evaluare a creațiilor trimise.

Au fost premiați:

Premiul I: Niculae Alexandra

Premiul II: Ivan Nicolas Ioan

Premiul III: Cîinaru Daria Oana Maria

Toma Florin Cristian

Vișan Andreea

O mențiune specială pentru poezie se acordă tânărului Sterea Costel Mihai din comuna Prundu.

Tuturor concurenților li se acordă cărți și diplome de participare dar, ceea ce este cel mai important, tot cu acest prilej, de Ziua Culturii Naționale - 15 ianuarie 2025 se lansează cartea digitală “Județul Giurgiu în viziunea tinerilor: tradiții, obiceiuri, atracții turistice - ediția 2024”, în care au fost publicate creațiile literare ale participanților. Această carte digitală se va distribui tuturor instituțiilor de învățământ din județul Giurgiu, cu care Biblioteca Județeană derulează de ani de zile parteneriate rodnice și va fi totodată disponibilă în format online pe site-ul Bibliotecii Județene „I.A. Bassarabescu” din Giurgiu.

*Manager,
Daniela Bardan*

CUPRINS

Cuvânt de început	pag.	5
NICULAE ALEXANDRA	pag.	7
Maria și tradițiile din Giurgiu. Pictând frumusețea culturală		
IVAN NICOLAS IOAN	pag.	13
Cu pași mici prin istoria Giurgiului		
CÎINARU DARIA OANA MARIA	pag.	20
Spiritul mănăstirii Comana		
TOMA FLORIN CRISTIAN	pag.	25
Parcul Natural Comana: Un Paradis Ascuns în Inima României		
VIȘAN ANDREEA	pag.	31
Ia-ți, mireasă, ziua bună! la Braniștea		
STERE COSTEL MIHAI	pag.	36
Dansând pe apele timpului Giurgiu - ecouri din timp și tradiții		
ACHIAUA SARA ANDREEA	pag.	38
Aventură și poveste într-un sat de poveste Școala mea		
ANDREI ANTONIA MARIA	pag.	41
Al meu Giurgiu		
ANGHELESCU DARIA ANA MARIA	pag.	42
Giurgiu		
ANTON ANDREI	pag.	43
Bunica noastră... Ca al meu sat n-are nimeni...		
ANTONESCUI VIOLETA ANASTASIA	pag.	44
Giurgiu, un colț de tradiție vie		
ARSENE DAVID MIHAI	pag.	46
Obiceiuri de Rusalii		
BĂLAN DARIUS	pag.	48
Giurgiu, orașul meu		
BÎRLESCU CLARA IONELA	pag.	49
Satul meu, loc de vis		

BOLINTINESCU DARINA	pag. 51
Orașul meu	
CIOBANU VIOLETA ȘTEFANIA	pag. 52
Turnul Ceasornicarului	
COVERGĂ BIANCA TEODORA	pag. 55
Tradiții și povești de pe malul Dunării	
DI GREGORIO ANTONIO ALEXANDRU	pag. 56
România, țara mea!	
DOBRE MARIO NICOLAS	pag. 57
Vecinii noștri de peste Dunăre	
DRAGNEA ANA MARIA GEORGIANA	pag. 58
Mugurel de Sălcioară	
DRAGNE DAVID GEORGE	pag. 60
Copil fericit	
Iepurașul	
DUMITRU MARIUS GABRIEL	pag. 63
Istoria orașului Giurgiu	
EMANDACHE CRISTINA ANDREEA	pag. 67
Sat de Poveste	
FIERARU MARIA	pag. 68
Satul meu natal	
Fabulosul oraș Giurgiu	
GHECEF COSMINA ALEXANDRA	pag. 71
Dunărea giurgiuveană	
GHENCEA IONUȚ ALIN	pag. 72
De Paști	
GRECEA ANCUȚA MIHAELA NICOLETA	pag. 73
Muzeul din satul meu natal	
HUȚAN OANA	pag. 75
Viziunea mea asupra Județului Giurgiu	
IANCU MARIA IOANA EMMA	pag. 78
Giurgiu-i o stare	
IONESCU MIHAELA MARIA SARA	pag. 79
Crini albi	
LEORDEANU RALUCA	pag. 84
Turnul cu ceas	

LUNGU DARIA	pag. 85
Orașul meu, Giurgiu	
MĂMĂLIGAN DAVID	pag. 86
Giurgiu	
MARAFET MIRUNA GABRIELA	pag. 87
Muzeul din Iepurești	
MARIOARA ALEXIA MARIA	pag. 88
Satul meu iubit	
MILITARU DARIA MARIA ANTONIA	pag. 90
Giurgiu	
MISTODE DENISA NICOLETA	pag. 91
Giurgiu, tânărul meu ținut	
MITRAN ROBERTO MARIAN	pag. 93
Iarna	
NEAGU ALESSIA TEODORA MARGHERITA	pag. 94
Satul meu...	
NEAGU GABRIELA TEODORA	pag. 95
Satul meu	
NEDELESCU MIHNEA	pag. 96
Orașul meu în viziunea mea	
NENCIU EDUARD ANDREI	pag. 98
Tradiții și obiceiuri	
NETCU ANDREI CRISTIAN	pag. 99
Mesaj de tandrețe	
OLTEANU ERIKA MARIA	pag. 100
Magia tradițiilor în Ajunul Crăciunului	
PALANGĂ DAVID ȘTEFAN	pag. 104
Descoperind Farmecul Județului Giurgiu: Tradiții, Natură și Aventură Pe Tărâmul Dunării: Giurgiu, Ecoul Vremurilor Trecute	
PETRE ANDREEA NICOLE	pag. 109
Descriere orașul Giurgiu Satul meu	
PITULAN ABEL CRISTIAN	pag. 112
O zi în orașul de pe malul Dunării	

POTECARU ALESIA	pag. 114
Giurgiu	
RĂDOI DIANA GEORGIANA	pag. 115
Primăvara	
Seara	
Copile	
O întâmplare hazlie	
RADU DARIA NICOLE	pag. 119
Satul meu perfect	
Satul meu natal	
RADU DARIUS CONSTANTIN	pag. 121
Țării mele	
RĂDULESCU MIHĂIȚĂ	pag. 122
Istoria cetății noastre	
SANDU MARIA YASMINE	pag. 123
De Crăciun	
SAVU RAMONA ANDRUȚA	pag. 124
Giurgiuul meu - Giurgiuul nostru	
SECI MARIA IZABELA	pag. 126
Pe câmpii aurii	
ȘERBĂNICĂ LARISA ELENA	pag. 127
Giurgiu	
SOARE ELENA LOREDANA	pag. 128
Nunta satului	
Rusaliile	
SPIRIDON ANDREEA MĂDĂLINA	pag. 130
Obiceiuri românești	
STANCIU MARIO LUCIAN	pag. 131
Livada cu lavandă	
STANCU BIANCA MARIA	pag. 132
Tradiții și obiceiuri în județul Giurgiu	
Soarele răsare dinspre pod	
STĂNILĂ REBECCA ANDREEA	pag. 136
Călușul	
STOICA DARIA	pag. 139
Orașul meu natal	

TĂNASE PATRICIA IOANA ALEXANDRA	pag. 140
Obiceiuri strămoșești - „Bâlciul”	
TICI MĂDĂLINA NATALIA	pag. 142
Lăutarii din Clejani	
ȚIRCĂ ANDRA BIANCA	pag. 143
O comoară ascunsă pe malul Dunării	
VĂRĂȘTEANU ELENA MĂDĂLINA	pag. 145
Vara la bunici	
Iarna	
La mare	
VASILICĂ ELENA MĂDĂLINA	pag. 149
Călătorie prin Giurgiu	
VASLUIANU ALEXANDRA ELENA	pag. 150
Giurgiu cu ale sale tradiții și obiceiuri	
VINTILĂ ALINA IULIANA	pag. 153
Drăgaica, tradiție viu păstrată în satul Comasca	
VIȘAN IRINA MARIA	pag. 157
Plaiul meu	

LOCUL I

NICULAE ALEXANDRA **comuna Crevedia Mare**

Maria și tradițiile din Giurgiu.
Pictând frumusețea culturală

Era o dimineață rece de toamnă și lumina soarelui abia începuse să pătrundă prin fereastra micului meu atelier. Eu stăteam lângă pânză, cu pensulele și creioanele în jurul meu.

Numele meu este Maria, o tânără artistă din Crevedia Mare, care de multă vreme încearcă să surprindă frumusețea culturală a județului Giurgiu. Cu toate acestea, cunoștințele mele sunt foarte limitate. Desigur, aș putea să folosesc internetul! Sunt foarte multe fotografii acolo, nu-i așa? Din punctul meu de vedere, nu. O poză poate doar să surprindă un moment, dar o pictură poate surprinde emoții, sentimente, poate captura lucrurile care fac acel moment special. Dar azi este ziua în care totul se va schimba! Am hotărât să plec într-o călătorie prin tot județul, să acopăr pânzele albe cu culori armonioase.

– Trebuie să reușesc, le voi arăta tuturor că îmi pot îndeplini visul! mi-am spus cu hotărâre.

Prima oprire a fost chiar în comuna mea, unde acum, în ajunul Crăciunului, copiii au umplut străzile dinaintea răsăritului. Cei mici vin, și prin colinde, aduc vestea

nașterii Domnului în casele oamenilor, aceștia răsplătindu-i la rândul lor cu covrigi, bomboane, mere și diferite alte preparate. Am crezut întotdeauna că toate colindele sunt ca niște stele strălucitoare, fiindcă, la fel cum ele luminează noaptea, acestea ne amintesc de importanța familiei și a credinței.

Odată ce pânza se afla pe șevalet, am început să pictez în timp ce colindele și râsetele umpleau aerul. Am închis ochii și m-am bucurat de moment, lăsându-mi mâna să acopere fiecare colțișor al tabloului cu lucrurile pe care le auzeam, miroseam, dar cel mai important dintre toate, pe care le simțeam.

– Uau! s-a auzit o voce. Arată atât de frumos!

– Mulțumesc! am răspuns zâmbind. În spatele meu se afla Anca.

– Ai decis să îți urmezi visul? – a întrebat ea în timp ce admira tabloul.

– Da! Vreau să pictez toate tradițiile care fac fiecare comună specială. Este timpul ca cineva să arate lumii frumusețea culturală a Giurgiului!

– Sunt sigură că vei reuși. Atunci când o să organizezi expoziția, poți conta pe mine să te ajut – a spus, dându-mi o îmbrățișare strânsă. – Să ai grijă...

Curând, Crăciunul s-a terminat, ajunul Anului Nou fiind chiar astăzi. Eu mă aflam în Mihăilești, unde vreau să surprind tradițiile și obiceiurile acestora de Anul Nou. La intrarea în comună, se putea observa cum culorile și luminițele înconjoară totul, acestea dând o atmosferă festivă. Luminițele arătau ca niște licurici colorați, acestea părând să plutească în întunericul nopții.

Oricât aș fi vrut să stau și să admir toate aceste luminițe frumos colorate, eu mă îndreptam spre Balul Măștilor.

Aici, localnici și persoane din tot județul vin să petreacă, aceștia îmbrăcându-se în costume și măști elaborate tradiționale, participând la diferite activități, precum parade, concursuri de costume, dansuri și multe alte lucruri interesante.

Această petrecere mi s-a părut interesantă, deoarece și în Crevedia Mare tinerii obișnuiesc să se costumeze de asemenea, transformându-se în „capre”, aceștia mergând din casă în casă aducând urări de Anul Nou, fiind răsplătiți cu bani.

Odată ajunsă în centru, am fost uimită de numărul de persoane din fața mea. În mijloc se aflau sute de oameni care se relaxau și dansau fericiți, o horă de zeci de oameni înconjurându-i. Muzica umplea aerul și toată lumea era fericită, costumele lor arătând cât efort a fost depus pentru a le confecționa. Pe lângă ei, copii mergeau cu steaua, aducând zâmbete pe fața fiecărei persoane pe lângă care treceau.

Mi-am pregătit lucrurile și am început să pictez. Cu fiecare pensulă încercam să surprind esența momentului: zâmbetele ascunse în spatele măștilor, ochii strălucind de bucurie și speranță, toate se reflectau pe pânza mea. Fiecare emoție.

După câteva ore lungi de muncă, tabloul a fost finalizat, așa că am început să îmi strâng lucrurile. Dar, din senin, o mână m-a apucat de încheietură și într-o clipă m-am trezit în mijlocul horei, mâinile mele legându-se de cele ale localnicilor. În acel moment, am putut simți cum ritmul muzicii mă cuprinde, cu fiecare pas, mișcările mele devenind mai line și armonioase.

Deodată, cerul s-a umplut de lumini, artificii colorate umplând întregul cer. Totul era atât de uluitor.

– La mulți ani! – toată lumea a strigat, oprindu-se din

dans pentru a admira frumusețea cerului.

Iarna a trecut cu greu, dar asta nu m-a oprit din explorarea județului nostru. Acum este seara Paștelui, și în comuna Izvoarele, focurile de Paște au început să se aprindă. Ele transformând noaptea rece într-un spectacol de lumină și căldură.

Mă simt fascinată de energia pe care această comunitate o emană.

Odată ce lucrurile au fost pregătite, am început să pictez, dorindu-mi să surprind fiecare detaliu pe pânză: lumina aurie a focului, dansul plin de veselie al oamenilor, fiecare detaliu care făcea acest moment special.

În timp ce pictam, un localnic, un bătrân pe nume George, a început să îmi vorbească.

– Bună seara, ce faceți aici, domnișoară? – a întrebat curios.

– Bună seara! Încerc să surprind această tradiție în toată splendoarea ei. Dar, dacă nu v-ar deranja să îmi răspundeți, ce semnificație au aceste focuri?

– Ah, focurile de Paște! Aceste focuri se aprind de când eram doar un copil. Semnifică renașterea și purificarea, strămoșii noștri crezând că ne purifică sufletele și aduc noroc. Se spune că ele alungă spiritele rele și aduc prosperitate în acest an.

– Cum ați reușit să păstrați aceste tradiții în tot acest timp?

– Noi încercăm să păstrăm o legătură cu trecutul, și, în acest fel, reunim comunitatea.

– Totul sună atât de interesant, vă mulțumesc că mi-ați răspuns. Sper că voi surprinde magia acestei tradiții și în pictura mea.

– Sunt sigur că vei reuși, domnișoară. Tradiția trăiește

prin inimile noastre, și în această seara , în pânzele dumneavoastră.

Un an întreg trecuse, iar astăzi era deschiderea galeriei. Anca s-a ținut de cuvânt, ea și câțiva prieteni de-ai ei ajutându-mă să pregătesc evenimentul.

Privind picturile, mi-am adus aminte de toate momentele petrecute explorând județul, cele mai frumoase momente din viața mea.

Atunci când am fost în Oinacu și am luat parte la Festivalul florilor de liliac, copiii mă întrebau iar și iar dacă pot să pună flori pe tablou.

Când am învățat dansul călușarilor în Prundu, acesta se spunea că aduce prosperitate în timpul anului.

Atunci când am cântat Paparudele cu fetele din Clejani.

Dar preferatul meu a fost atunci când am plantat copaci în jurul comunei Hotarele, spunându-se că protejează localitatea .

Mă gândeam la toate aventurile pe care le-am trăit în acest an, dar am fost întreruptă de mai multe voci. Atunci am putut vedea cum întreaga sală era plină, sute de oameni veniseră sa îmi privească arta. Lacrimi de fericire au început să mi se formeze în ochi, dar am început să îmi spun discursul:

– Doamnelor și domnilor, bună seara și bine ați venit la această expoziție dedicată tradițiilor și obiceiurilor din Giurgiu. Sunt profund onorată și emoționată să împărtășesc cu voi rezultatul călătoriei mele prin inimile comunităților din Giurgiu și din comunele sale.

În timpul acestei călătorii, am avut privilegiul de a descoperi nu doar peisaje uluitoare, ci și oameni minunați, dar și tradiții străvechi care arată cât de frumoasă este cultura noastră. Fiecare linie pe care am trasat-o a fost

inspirată de ritmurile și culorile acestor obiceiuri, de bucuria și unitatea pe care le-am întâlnit în fiecare sat. Fiecare tradiție pe care am avut ocazia să o pictez a fost o dovadă a bogăției culturale și spirituale a județului. M-ați primit cu brațele deschise și mi-ați împărtășit poveștile voastre, iar pentru asta, vă sunt recunoscătoare. Expoziția aceasta este un omagiu adus vouă, tuturor celor care păstrați vie flacăra acestor obiceiuri. Vă invit să priviți fiecare tablou și să simțiți energia și emoția acelor momente pe care le-am trăit împreună.

Toată lumea a început să aplaude, câteva persoane strigând „Giurgiu! Giurgiu! Giurgiu!”, acestea umplându-mi inima de fericire.

– Crezi că voi putea să pictez ca tine într-o zi? Toți îmi spun că nu am talent – s-a auzit vocea unei fetei.

M-am așezat în genunchi, i-am dat părul blond de pe față, apoi i-am răspuns:

– Sigur că vei reuși! Trebuie doar să ai încredere în tine și să nu renunți niciodată la visul tău, niciodată!

LOCUL II

IVAN NICOLAS IOAN municipiul Giurgiu

Cu pași mici prin istoria Giurgiului

În căutarea temei pentru concurs, ochii mi se luminează când întâlnesc cele două steme ale Giurgiului: orașul și județul. Au puncte comune ce întruchipează simbolurile istorice – obiective turistice importante, precum și frumusețea acestor locuri în care m-am născut.

Cei trei stejari de argint dezrădăcinați din vechea stemă a județului Vlașca simbolizează pădurile de stejar care alcătuiau odinioară Codrii Vlăsiei. Datorită agriculturii intensive și comerțului cu cherestea astăzi au mai rămas câteva petice de păduri din bătrânii codrii, printre care și Pădurea Comana, înconjurată de impresionanta Deltă a Neajlovului. Frumusețea bujorului românesc și a nufărului galben bucură sufletul fiecărei persoane care poposește în Parcul Natural Comana, declarat arie protejată la sfârșitul anului 2004. Tot aici se află Mănăstirea Comana, ridicată de Vlad Țepeș în anul 1461. Este o mănăstire-cetate veche și frumoasă, în curtea căreia s-a construit, în anul 1919, Mausoleul Eroilor căzuți în Primul Război Mondial, la indicația marelui istoric Nicolae Iorga.

Am pașaport de mic și am călătorit prin multe locuri prin lume, însă am fost tare mândru atunci când am vizitat parcul castelului unde se află fântâna

„Donauquelle”, simbol al izvorului oficial al Dunării albastre, fluviul pentru care s-a scris un vals celebru și care trece și prin portul de la Giurgiu. „Valurile Dunării” ne alină inimile pe muzica lui Iosif Ivanovici, acest vals vienez pe care mi-l cânta mama în pruncie, legănându-mă duios la culcare:

„Barca pe valuri plutește ușor,/ Dar cine îngână un cântec de dor?/ Nu, nu e vântul, nici Dunărea nu-i,/ E lopătarul și cântecul lui...”

(Valurile Dunării, Carol Scrob)

„A fost o vreme când iernile erau grele și făceau Dunărea să înghețe și să se transforme într-un pod de gheață, pe care oamenii îndrăzneau să circule chiar și cu sania și caleașca!” îmi răsună în urechi glasul tatălui meu, un giurgiuvean mândru de înaintașii lui. S-a străduit chiar să afle mai multe informații despre ei de la Arhivele Naționale din Giurgiu.

De multe ori am traversat Dunărea pe primul pod dintre Bulgaria și România, construit în perioada 1952-1954. A fost numit Podul Prieteniei ca simbol al legăturii dintre municipiul Giurgiu și orașul Ruse din Bulgaria. În vremea copilăriei bunicilor, orașul Giurgiu avea o „plajă comunală”, chiar lângă Dunăre. Astăzi însă, o plajă cu nisip fin se ivește „la piciorul podului” în perioadele când fluviul este scăzut, fiind străjuită de o fâșie de pământ lungă și subțire, cu vegetație bogată. Nu te afli direct în fața Dunării, căci apele învolburate ale acesteia formează curenți periculoși, chiar și pentru înotătorii pricepuți.

Gândul îmi zboară către denumirea veche a acestor meleaguri, San Giorgio. Interesante sunt și legendele din jurul ei. Pe vremea când turcii strângeau slugi pentru Imperiul Otoman de pe teritoriul aflat pe malul Dunării, un cioban pe nume San Giorgio a salvat de la exilare un

grup de ostatici. Altă poveste spune că niște comercianți genevezi au înființat un avanpost pe ostrovul din Lunca Dunării, căruia i-au dat numele San Giorgio, după protectorul Genevei (azi Insula Sfântul Gheorghe). Totuși, mie îmi place să cred că Giurgiu provine din vechea limbă a dacilor, însemnând „așezarea înconjurată de ape”.

Am regăsit și imaginea Sfântului Gheorghe călare pe cal, luptându-se cu balaurul. Sfântul este patronul spiritual al orașului Giurgiu și simbolizează totodată lupta de apărare dusă de locuitorii așezării de-a lungul timpului.

Deși orașul meu natal a fost sub ocupație otomană timp de patru secole, zidurile Cetății Giurgiu – consemnate în documentele din timpul domniei lui Mircea cel Bătrân – sunt dovada rezistenței oamenilor și a tradițiilor neamurilor care s-au așezat aici alături de români: genevezi, turci, greci și evrei. Aici au ajuns și alți domnitori, precum Vlad Țepeș, Mihai Viteazul sau Mihnea al III-lea. Orașul fortificat a fost de multe ori atacat pentru importanța sa strategică de la Dunăre. Astăzi, nimic nu îi împiedică pe turiști și deopotrivă pe giurgiuveni să viziteze ruinele fostei cetăți, fiind o parte a atracțiilor municipiului Giurgiu.

În imediata apropiere a cetății se află Schitul „Sfântul Nicolae” care a fost geamie mahomedană până în anul 1830, când a fost transformată în biserică ortodoxă și a primit numele țarului Nicolae I al Rusiei, care a eliberat Cetatea Giurgiului de sub ocupație otomană și a restituit-o Principatului Valahiei.

Istoria ne arată că din pietrele zidurilor Cetății a fost construită o biserică creștină subterană în timpul otomanilor, Catedrala „Adormirea Maicii Domnului” fiind construită deasupra, în perioada 1840 - 1852.

În noaptea de Înviere am mers cu părinții la Catedrală pentru a lua Lumină, simbolul Învierii Domnului Iisus

Hristos. Curtea bisericii era plină de oameni, care așteptau cu emoție miezul nopții. Când preotul a rostit „Hristos a Înviat!” toți am răspuns în cor: „Adevărat a Înviat!”. Un vânticel rece s-a strecurat prin părul meu și un fior m-a străbătut, ca în fiecare an, atunci când glasurile preoților s-au contopit cu cele ale creștinilor, bucuria Învierii înălțându-se la ceruri într-o singură voce:

„Hristos a înviat din morți,/ Cu moartea pe moarte
călcând/Și celor din morminte viață dăruindu-le!”

„Veniți să luați Lumina!”, a spus preotul și apoi lumina a trecut din mână în mână până când toată lumea a avut lumânările aprinse. Străzile s-au luminat pentru că oamenii au mers spre cimitir, ca și cei trecuți „dincolo” să se bucure de Învierea Domnului. Apoi, am dus Lumina acasă.

Duminică dimineața, în ziua Învierii Domnului, m-am spălat pe față cu apa dintr-un castron, în care bunica a pus un ou roșu, un bănuț de argint și un fir de iarbă verde, semne ale sănătății și sporului în toate. Apoi, fiecare a mâncat câte o bucățică din „Paștile” sfințite, pe care tata le-a adus de la biserică. Acestea reprezintă trupul lui Hristos și jertfa sa mântuitoare.

Drob și ouă roșii, cozonac și pască, ceapă verde și ridichii roșii, tort ornat cu flori de cireș și multe povești rostite de bunicul, toate acestea s-au adunat la masa de Paște. Am ciocnit ouă roșii cu cei dragi, pentru a fi împreună și în viața de apoi, cum spune tradiția, adică bunica (zâmbesc, în timp ce-mi vin în minte multe obiceiuri și pilde de-ale bunicii mele dragi). Ne-am îmbrăcat cu haine noi de Paște, pentru că simbolizează purificarea și reînnoirea naturii, venirea primăverii. Pe vremuri, tinerii se îmbrăcau cu haine albe, pentru a îmbrățișa noua viață a Fiului lui Dumnezeu.

Eheee! Este o primăvară târzie, iar micuții pomi

fructiferi din grădina noastră își înalță mândri capetele încoronate cu flori albe și roz „ca într-un dans ușor de menuet”. Își vorbesc prin adieri calde de vânt, în timp ce eu adulmec mirosul proaspăt de iarbă verde și pământ reavăn.

Dar, să mă întorc la pasiunea mea, istoria și să vă povestesc un pic despre cel mai important monument istoric, simbolul orașului și al județului Giurgiu: Turnul Ceasornicului. Singurul foișor înclinat din țară și sud-estul Europei se încâpățânează să reziste de prin anii 1770 - 1780, deși se pare că nu există documente care să ateste anul construcției.

„Drept și semeț, trecând prin veacuri/ Purtat de timp și de istorii,

Un turn cu ceas mereu veghează/ Printre scenarii iluzorii.

De strajă oamenilor, vremii,/ Orașului pierdut în timp,
De strajă Dunării și țării/ În orice an sau anotimp.

Pentru cetatea mea străveche/ E centru, margine și zid!”
(Turnul cu ceas, Tică Lumânare - interpret muzica folk)

O legendă spune că există tuneluri care pleacă de la turnul înalt de 22 metri către fostele ziduri ale orașului. Într-o zi aș vrea să urc în turn, sus, și printre aripile porumbeilor să privesc orașul și „farfuria” pe unde se plimba bunica în tinerețe. Acum, pot savura un ceai sau o ciocolată caldă la cafeneaua amenajată la baza fostului foișor de foc, ascultând cu emoție sunetul ritmic al ceasornicului care a fost adăugat turnului de supraveghere în secolul XIX, odată cu ieșirea de sub stăpânirea turcească. Ceasul original se află la Muzeul Județean de Istorie „Teohari Antonescu” din Giurgiu, clădirea muzeului fiind declarată monument istoric.

Muzeul județean a fost înființat în 1934, primind

numele primului profesor de arheologie al Universității din Iași, giurgiuveanul Teohari Antonescu. În perioada 1977 - 1990 expoziția permanentă s-a numit „Muzeul luptei pentru independența poporului român”, apoi s-a revenit la expozițiile secțiilor de arheologie, istorie locală și etnografie, iar din anul 2003 în administrarea Muzeului județean a intrat și Casa memorială a poetului Petre Ghelmez din comuna Gogoșari. M-am pierdut de fiecare dată printre numeroasele documente istorice expuse, colecții de arme, decorații și uniforme militare din diferite perioade, obiecte descoperite în urma săpăturilor arheologice aparținând unor culturi vechi din diferite zone ale județului, dar și macheta trenului „Călugăreni”, primul tren care a circulat pe ruta București Filaret-Giurgiu (1869). De altfel, Gara Giurgiu este un alt reper istoric, clădirea supraviețuind distrugerilor din cele două războaie mondiale. Bunicul mi-a povestit că un tren de epocă cu locomotiva istorică „Călugăreni” a fost pus în funcțiune cu ocazia sărbătoririi centenarului căii ferate București - Giurgiu. Mi-ar fi plăcut să fiu unul dintre pasageri!

Privesc spre drapelul nostru tricolor înălțat pe catargul din Piața Tricolorului, după ce a fost sfințit la Catedrala Adormirii Maicii Domnului. Anul acesta, imnul național „Deșteaptă-te, române!” a răsunat pe 25 iunie, când giurgiuvenii au sărbătorit Ziua drapelului. Cele trei culori se contopesc în lumina arzătoare a soarelui, deschizând un portal spre eroii căzuți în lupte pentru apărarea pământului românesc. Cu pași mici îl urmez pe tata, sorbindu-i fiecare cuvânt care se aliniază ca niște soldați pe frontul de luptă din primul război mondial. Ajungem în spatele Teatrului Tudor Vianu și intrăm pe străduța ce poartă numele generalului Berthelot, care a condus Armata Franceză a Dunării în anul 1918, eliberând orașul Giurgiu de sub

ocupația armatelor germane, austro-ungare și bulgare. Paralel cu ea, își desfășoară traseul strada Marechal Foch, denumită după alt mare comandant francez al trupelor aliate. Ajungem în Parcul Alei, o veche grădină construită în anul 1833 și coborâm vechile scări de piatră care ne poartă pașii spre Monumentul Eroilor Francezi, ridicat în 1919 după eliberarea orașului. Crucea săpată într-unul din cele patru cuburi de piatră ale monumentului impune contemplarea în tăcere, în semn de respect și recunoștință față de sacrificiile armatei franceze care a opus rezistență la Dunăre, alături de armata română, împotriva inamicului comun de la acea vreme.

Nici nu am simțit cum seara ne-a învăluit, iar pe cer stelele se jucau după perdeaua de nori cenușii pe care vântul călduț îi gonea cu repeziciune. Cu pași grăbiți am pornit spre casă, strivind sub pantofi pietrele de pe Aleea Eroilor căzuți în Războiul de Independență. Am trecut fără să respir prin fața celor douăzeci și trei de busturi ale eroilor războiului din anul 1877.

Am ajuns și la Monumentul Eroilor, o frumoasă troiță din lemn ridicată în cinstea eroilor căzuți în timpul Revoluției din 1989 care a deschis drumul democrației în România și căderea comunismului.

Cu gândul la fețele dârze ale eroilor, am promis că voi citi mai mult pentru a le onora curajul și memoria. Aceasta este mărturisirea mea de patriot. Firește, cred că este evident că sunt mândru că sunt giurgiuvean!

LOCUL III

CÎINARU DARIA OANA MARIA
comuna Crevedia Mare

Spiritul mănăstirii Comana

Gălăgie în curtea mănăstirii Comana! Și altfel nu se poate cum: e duminică, patru ceasuri după-amiaza, cald, însorit, niciun fel de nor pe cer. Dar acesta nu părea să fie motivul apariției aceluși mușuroi de oameni ce se aduna între zidurile mănăstirii. Clopotul bate grav, lent și într-un ritm constant. Oamenii merg încet, cu pași apăsați, cu capetele plecate, îndrumați de sicriul ce înaintează parcă victorios spre ușile masive și impunătoare ale clădirii. O femeie bătrână jelește cu sughițuri, în timp ce alta, mai tânără, încearcă în zadar să o consoleze. O cruce de lemn avansează acompaniată de coroane de flori și un miros ciudat de intens de ceară topită.

Pe una dintre băncuțele vișinii din fața bisericii stă o fetiță cu capul în mâini, plictisită, parcă nederanjată de ce se întâmpla în fața ei. Și, în fond, de ce să fie? A văzut de-a lungul anilor atâtea și atâtea înmormântări, atâtea și atâtea cruci de lemn, atâtea coroane de flori și tot atâtea fețe plânse și îndoliate. Le știa pe de rost firul fiecăreia așa încât au ajuns toate să i se pară de o monotonie grozavă. Totuși, în ziua aceea, avea un motiv justificat de a se ridica și de a plânge, la rândul ei, alături de doamna bătrână: murise preotul.

A găsit-o la poarta mănăstirii. Mititică, zgribulită,

înfășurată într-o pătură roșie, cu mici șuvițe blondine ondulându-se pe fruntea descoperită, cu pielea rozalie, asemenea unei păpuși de porțelan. Nu părea să aibă mai mult de câteva săptămâni, și totuși, plângând după mama pe care nu avea să o vadă vreodată, părea să fie un îngerăș uitat pe pământ. Așa că, fără vreun resentiment, a luat-o și a crescut-o ca pe copilul său. “Este așa cuminte și deșteaptă, doar că nu vorbește!”, acestea sunt cuvintele pe care le repeta, de cel puțin de două ori, măicuțelor care dădeau din umeri nedumerite, neștiind la cine se referă. Ele nu o vedeau. Treceau pe lângă ea, nepăsătoare, de parcă n-ar fi existat. Existența ei era justificată doar prin insistențele stăruitoare ale preotului, pe care deja îl vedeau senil.

Sicriul a ajuns, într-un final, și în dreptul ei. Îl privii din cap până în picioare, analizându-i fiecare trăsătură a corpului, fiecare detaliu al hainelor ce le purta, așteptând parcă să facă o mișcare. Ce ar fi trebuit să simtă? Regret? Teamă? Măhnire? Ar fi trebuit să se arunce în genunchi, să încerce să-l cheme înapoi și să-și plângă sufletul pe drumul pietruit ce înconjura mănăstirea? Ar fi trebuit să rămână tăcută și să-și lase capul în pământ, rușinată de chipul omului ce a crescut-o? În sinea ei îl iubea ca pe un tată, era chiar recunoscătoare pentru existența lui, atunci de ce nu putea să se clinească măcar? A așteptat, în final, cu ochii privind în gol, să treacă alaiul.

Bătrânul ceas din turnul mănăstirii bate ora șase. Adunătura de oameni a dispărut cu ceva timp înainte. Fetița umbla nestingherită prin curte, asemenea unui aristocrat cercetându-și proprietatea recent-achiziționată de pe malul Mediteranei. Mănăstirea Comana! Stă măreață, învăluită de liniștea naturii, tronând parcă peste

câmpurile infinite ale Munteniei, acolo unde Neajlovul își poartă apele molcome și neîntrerupte. Ziduri înalte, groase, cărămizii, unite de turnul cu ceas și de o ușă mare, din lemn masiv, atent sculptat, îi dau alură de cetate medievală. Dincolo de ele, aleea pietruită duce la biserica principală, fiind împrejmuțată de crini albi și lilioci, parfumul lor amețindu-te, în special în lunile calde. În mijlocul curții se află fântâna, acoperită de plante agățătoare, ce adăpostește apă de izvor. Este completată de umbra copacilor înalți și de iarba verde, unde se strecoară pe ici-colo câte o floare sălbatică. Prin ferestrele înguste ale bisericii pătrunde o lumină blândă, ce se răsfrânge pe frescele vechi, demne de vreun Rembrandt-bisericesc, ce întruchipează chipuri sfinte în culori calde, plăcute. Mănăstirea reprezintă un loc de odihnire sufletească, un fel de eden giurgiuvean, ieșit parcă din romanul lui Vlăhuță. Mărie ție, Țepeș-Vodă! Mărie ție și tuturor celor care au construit această bijuterie arhitecturală! Odihniți-vă în pace, alături de regretatul ei tată. Poate, printr-un oarecare motiv, ei sunt spiritele ce bântuie neconținut printre ziduri.

Preotul îi povestea, destul de recent, de așa-zisul “spirit al mănăstirii”. Măicuțele se plâneau tot mai des de zgomote puternice, tropăituri, scârțâituri de uși, toate coincidând cu ora două a dimineții și de un miros acut de floare de soc. Au urmat după aceea zeci de slujbe și ritualuri bisericești. Nu exista zi în care preotul să nu treacă prin toate camerele cu tămâie aprinsă. În zadar. Zgomotele nu dispăreau și nici mirosul nu părea să înceteze foarte curând, spre disperarea acestuia. De ceva timp încoace, fetița tot auzea: “Să nu cumva să ieși din camera ta după lăsarea serii! Spiritele, ducând lipsa unui corp fizic, posedă oameni. Orice ar face zgomotele acelea sigur este supărat!”. Nu își bătea capul cu asta. În fiecare seară,

Înainte de culcare, pierdea ore în șir citind romanele lui Eliade la lumina lumânării. Câte uși s-or fi trântit în timp ce ea era cufundată în lumea fictivă a vreunei cărți? Ce miros de soc rata să simtă pentru că era prea concentrată? Nu știa. Nu știa nici dacă moartea preotului, sau poate curiozitatea ce o măcina, avea să o împingă să afle răspunsul.

Ceasul de pe măsuță bate ora două. Lumânarea din dreapta lui arde de o jumătate de oră. Fetița stă cu capul pe biroul din cămăruța ei. De data aceasta nimeni nu avea să-i bată la ușă pentru a ruga-o să adoarmă. Nimeni nu o va mai chema la micul dejun dimineața. Nimeni nu mai avea să-i dea doctorii când este răcită și tot nimeni nu o va mai încuraja atunci când greșește. Cel mai important, nu o va mai observa nimeni. Ea nu exista pentru nimeni exceptând preotul. Acum el e mort. Acest gând îi tulbură mintea. Dacă existența cuiva este, prin absurd, raportul la persoanele care sunt conștiente de aceasta, atunci însemna că nu exista? Mai avea motive să existe dacă nu era nimeni ca să fie martor la aceasta? Și totuși, nimic din ce trăiește pe acest pământ n-a fost creat pentru a fi atestată prezența sa. Acest lucru a îndemnat-o să vadă pentru ochii ei ce se întâmpla dincolo de pereții camerei, deoarece, în fond, mai contează dacă pățești ceva dacă nimeni nu îți mai poartă grija?

Pentru o fracțiune de secundă, o lumină puternică trecu prin fereastra camerei. Fetița simți un fior pe șira spinării. Știa că orice tulbura liniștea mănăstirii era, în acel moment, afară. Își îmbracă paltonul, își luă lampa și ieși val-vârtej afară. Noaptea s-a lăsat pe câmpurile Comanei. Lumina lămpii pâlپاia sălbatic. I s-a părut cumva? Nu. Simțea mirosul de soc. Trebuia să fie acolo. A făcut câțiva pași. Unul, doi, trei... S-a mișcat ceva! A ridicat lampa.

O siluetă subțire de femeie stătea cu mâinile sprijinite de fântână. O ființă ce semăna cu o silfidă, înaltă, zveltă, grațioasă, aproape transparentă, ca un praf fin ce se contopea cu vântul. Pielea ei strălucea palid, sub clar de lună părea aproape argintie. Avea un păr lung, blond, ondulat spre vârfuri, ce îi acoperea aproape în întregime corpul. Și-l pieptăna. Părea să nu remarce prezența fetei care se ascunsese după un salcâm. Deși își lăsase lampa jos, o aură de lumină slabă încă înconjura spiritul. Dar preotul spusese că spiritele nu au corp?! Nu conta. Silfida a început să alerge spre râu. Picioarele-i d-abia atingeau pământul. Fetița o luă în goană în urma ei.

A ajuns la râu. S-a oprit puțin să-și tragă sufletul. Alergase cu toată puterea ei și tot nu a putut ajunge din urmă pe femeia misterioasă. Unde este? Copila o caută cu privirea. Uite-o! Ființa intra în apă, încet, mutând papura stufului la o parte, mișcându-și picioarele asemenea unei căprioare. Apa ce strălucea sub lumina lunii acum se ondula delicat pe lângă corpul ei, lăsând-o pe ea să fie protagonista. Greierii își cântau cântecul. Pădurea din spatele Neajlovului se pierdea în întuneric. Ființa misterioasă se scufunda pe măsură ce înainta, doar vârful capului rămânând la suprafața. Toată scena părea să fie scoasă dintr-un tablou de Van Gogh. Fetița a rămas înmărmurită. Se simțea ciudat, și totuși, atât de familiar. Își mută o secundă privirea la luna ce le judeca tăcută pe amândouă și când și-a întors-o, a observat că spiritul ce adineaori era întoarsă cu spatele, inconștientă de prezența ei, se holba acum cu ochii mari la ea.

“COGITO ERGO SUM”- în traducere, “gândesc, deci exist”- este primul și cel mai important principiu a filosofiei lui Descartes. Se mai aplică, oare, dacă gândurile ce curg prin mintea ta nu sunt ale tale?

LOCUL III

TOMA FLORIN CRISTIAN **comuna Comana**

Parcul Natural Comana: Un Paradis Ascuns în Inima României

Parcul Natural Comana, situat în sudul României, în județul Giurgiu, reprezintă un adevărat refugiu pentru iubitorii de natură și pentru cei dornici să descopere frumusețea sălbatică și biodiversitatea remarcabilă a țării. Acest parc este unul dintre cele mai mari și mai diverse rezervații naturale din România, acoperind o suprafață de aproximativ 24.963 hectare. Comana este un loc unde flora și fauna se dezvoltă în armonie, oferind vizitatorilor ocazia de a explora peisaje spectaculoase și de a se bucura de o multitudine de activități recreative .

Istoria și Importanța Parcului Natural Comana:

Parcul Natural Comana a fost înființat în anul 2004, cu scopul de a proteja și conserva habitatul natural al zonei, precum și de a promova turismul ecologic și educația ecologică. Parcul este situat în Câmpia Română și include două rezervații naturale distincte: Rezervația de Bujori și Rezervația de Pădurea Comana.

Istoria acestui loc este strâns legată de așezările umane din zonă, care datează de peste 2000 de ani. Pădurea Comana a fost menționată pentru prima dată în documente

istorice în secolul al XV-lea, când domnitorul Vlad Țepeș a ordonat construirea unei mănăstiri fortificate pentru a proteja zona de invazii. Astăzi, Mănăstirea Comana, restaurată în secolul al XIX-lea, rămâne un important reper istoric și spiritual în cadrul parcului.

Biodiversitatea și Ecosistemele Parcului:

Parcul Natural Comana este cunoscut pentru bogăția sa biologică, fiind unul dintre cele mai importante habitate pentru flora și fauna din România. Parcul găzduiește peste 200 de specii de păsări, 40 de specii de mamifere, și numeroase specii de reptile, amfibieni și insecte. Printre cele mai notabile specii se numără vulturul codalb, egreta mare, stârcul de noapte și vidra.

Flora parcului este la fel de impresionantă, cu peste 1.200 de specii de plante, dintre care multe sunt rare sau endemice. Rezervația de Bujori este renumită pentru bujorul românesc (*Paeonia peregrina*), o floare protejată și un simbol al frumuseții naturale a regiunii. Pădurea Comana, cu stejari seculari și diverse tipuri de vegetație forestieră, oferă un habitat ideal pentru numeroase specii de animale și păsări.

Activități Recreative și Turism Ecologic

Parcul Natural Comana oferă o varietate de activități recreative pentru vizitatori, de la drumeții și ciclism, până la observarea păsărilor și plimbări cu barca. Traseele bine marcate și facilitățile moderne fac din acest parc o destinație ideală pentru familii, iubitori de natură și aventurieri deopotrivă.

1. Drumeții și Trasee: Parcul dispune de mai multe trasee de drumeție care permit explorarea diferitelor ecosisteme și peisaje. Unul dintre cele mai populare trasee este cel care duce la lacurile Comana, unde vizitatorii pot admira peisajul acvatic și flora luxuriantă.

2. Ciclism: Cu peste 30 de kilometri de trasee de ciclism, parcul este un loc perfect pentru cei care doresc să exploreze natura pe două roți. Traseele sunt de dificultate variată, potrivite atât pentru începători, cât și pentru cicliști experimentați.

3. Observarea Păsărilor: Datorită diversității avifaunistice, Parcul Natural Comana este un loc deosebit pentru birdwatching. Vizitatorii pot observa specii rare și frumoase în mediul lor natural, în special în zona mlaștinilor și lacurilor.

4. Plimbări cu Barca: Lacurile și canalele din parc oferă oportunități excelente pentru plimbări cu barca sau caiacul. Aceste excursii permit explorarea unor zone inaccesibile altfel și oferă o perspectivă unică asupra biodiversității acvatice.

5. Educație Ecologică: Parcul găzduiește numeroase programe educaționale și activități pentru copii și tineri, menite să sporească conștientizarea importanței conservării naturii. Aceste programe includ excursii ghidate, ateliere și tabere de vară.

Protejarea și Conservarea Parcului

Conservarea Parcului Natural Comana este esențială pentru menținerea biodiversității și a echilibrului ecologic al regiunii. Eforturile de protejare includ monitorizarea constantă a speciilor și a habitatelor, controlul activităților umane și implementarea de măsuri de restaurare ecologică.

Un aspect important al conservării este colaborarea cu

comunitățile locale. Prin implicarea locuitorilor din zonă în proiecte de protecție a mediului și prin promovarea turismului sustenabil, parcul reușește să îmbine conservarea naturii cu dezvoltarea economică. De asemenea, parteneriatele cu organizații de mediu și instituții de cercetare contribuie la implementarea de strategii eficiente pentru protejarea ecosistemelor fragile.

Provocări și Perspective Viitoare

În ciuda eforturilor semnificative de conservare, Parcul Natural Comana se confruntă cu diverse provocări. Activitățile umane, cum ar fi agricultura intensivă, dezvoltarea infrastructurii și turismul necontrolat, pot avea un impact negativ asupra mediului. De asemenea, schimbările climatice reprezintă o amenințare majoră, afectând regimul hidrologic și biodiversitatea parcului.

Pentru a face față acestor provocări, este necesară o abordare integrată care să includă politici de mediu riguroase, educație publică și implicarea activă a tuturor părților interesate. Planurile viitoare pentru parc includ extinderea programelor de educație ecologică, dezvoltarea infrastructurii durabile și intensificarea eforturilor de monitorizare și cercetare.

Obiective turistice Parcul Natural Comana:

1. Delta Neajlovului: O zonă umedă impresionantă, cunoscută și ca „mica Deltă a Bucureștiului”. Este ideală pentru plimbări cu barca și observarea păsărilor. Aici se află o mare varietate de specii de păsări, inclusiv egrete, stârci și cormorani.

2. Mănăstirea Comana: Un monument istoric și religios important, fondat în secolul al XVI-lea de Vlad Țepeș. Mănăstirea are o istorie bogată și oferă vizitatorilor o

incursiune în trecutul regiunii.

3. Padurea Comana: Este una dintre cele mai mari păduri din zona de sud a României. Oferă trasee de drumeție și ciclism, fiind un loc excelent pentru activități în aer liber.

4. Lacul Comana: Un loc popular pentru pescuit, plimbări cu barca și alte activități acvatice. Lacul și împrejurimile sale sunt de o frumusețe naturală deosebită, fiind un loc perfect pentru relaxare.

5. Observatorul de păsări: Parcul are mai multe observatoare de unde vizitatorii pot urmări diverse specii de păsări. Este o activitate populară pentru ornitologi și pentru cei care iubesc natura.

6. Aventura Park Comana: Un parc de aventură situat în apropierea Parcului Natural Comana, care oferă trasee de cățărare, tiroliene și alte activități de aventură pentru copii și adulți.

7. Rezervația de bujori de stepă: În timpul primăverii, această zonă este acoperită de bujori de stepă, o specie protejată. Este un loc deosebit de frumos și o atracție pentru fotograful de natură.

8. Peștera Comana: O atracție mai puțin cunoscută, dar fascinantă, ideală pentru cei interesați de speologie și explorări subterane.

: Aceste atracții fac din Parcul Natural Comana o destinație diversificată, care poate satisface o gamă largă de interese, de la istorie și cultură la activități în natură și aventură.

Concluzie

Parcul Natural Comana este o bijuterie naturală a României, oferind o combinație unică de peisaje spectaculoase, biodiversitate și oportunități recreative. Prin eforturile de conservare și prin promovarea turismului

ecologic, acest parc continuă să fie un exemplu de succes în protejarea și valorificarea patrimoniului natural al țării. Pentru cei care doresc să descopere frumusețea și complexitatea naturii românești,

LOCUL III

VIȘAN ANDREEA **comuna Oinacu**

Ia-ți, mireasă, ziua bună! la Braniștea

Gătitul miresei este unul dintre cele mai emoționante obiceiuri în cadrul unei nunți tradiționale, un moment unic atât pentru mireasa, ci și pentru familia acesteia.

Acum 2-3 decenii, acest obicei avea loc în dimineața nunții, în casa părinților miresei, înainte de slujba religioasă din biserică și reprezintă, simbolic, modul în care fata își ia rămas bun de la părinții săi. În trecut, fetele erau educate cu grijă pentru a deveni neveste model. Mama îndeosebi avea această responsabilitate în fața tatălui, să direcționeze fata așa cum și ea fusese în tinerețea ei.

Să revenim la ritualul din Braniștea. În timp ce mireasa este gătită, se cântă melodii triste, de despărțire simbolizând plecarea miresei din casa părintească. Cea mai des cântată melodie este “Ia-ți mireasă, ziua bună!”, una dintre cele mai emoționante cântece ascultate în cadrul unei nunți tradiționale. Pe parcursul acesteia, mireasa este însoțită de mama sa, nașa sa de cununie și de prietenele apropiate, numite domnișoare de onoare, care o ajută pe mireasă să se gătească. Ultimul și cel mai important accesoriu este voalul miresei care este pus de către nașă.

La Braniștea, există un anume obicei: mireasa respinge voalul de două ori înainte de așezarea lui definitivă pe

capul ei, acest voal fiind folosit pentru a proteja mireasa de ochii cei răi, însă fiind și un simbol al purității acesteia. Gestul de a respinge voalul arată un fel de pudicitate a fetei care arată că nu e grăbită să se mărite, este smerită și are răbdare în devenirea ei de nevastă-femeie.

Voalul urmează să fie ridicat doar de mire, ceea ce pe vremuri simboliza autoritatea bărbatului asupra femeii. A ridica voalul înseamnă și re-descoperirea femeii alese, confirmarea că alegerea este cea mai bună. Numai mirele-bărbat are această autoritate, femeia aparținându-i în trup și suflet.

Mireasa stă în fața unei oglinzi mari, care este ținută de domnișoarele de onoare ale miresei, fiind acoperită de un voal. După ce mireasa este gătită, voalul de peste oglindă este dat jos pentru ca mireasa să se poată admira în toată splendoarea sa. Oglinda arată aici dedublarea fetei care are libertatea să se arate sieși în toată frumusețea ei, atu care va aparține de acum înainte numai bărbatului ei. El va fi singurul care poate admira curat această frumusețe.

Viitoarea mireasă este îmbrăcată cu emoție, ajutată de domnișoarele sale de onoare, într-o rochie albă (simbol al purității fetei în ziua nunții, dar și al fericirii, al speranței), accesoriată cu un voal, o coroniță și mănuși, în funcție de preferințele sale.. Aceștia li se adaugă accesorii precum un colier/mărgele și niște cercei aleși după gustul miresei, care să se asorteze cu rochia și care sunt cumpărate/puse de către nașa.

Așa cum se prezintă obiceiul la Braniștea, pe măsuta din fața oglinzii în care mireasa este aranjată se află câteva obiecte necesare pentru înfrumusețarea acesteia, cum ar fi: o tăviță, perie de păr, cutia pentru verighete, un fard și un parfum, obiecte pe care nașa este nevoită să le folosească . De ce face nașa acest gest? Pentru a-i arăta miresei ce

înseamnă lumea în care ea intră. Ea are experiență, tocmai de aceea este aleasă, să fie un fel de mentor feminin. În acest proces de înfrumusețare, mireasa este ajutată, în afară de nașă, de mama sa și domnișoarele de onoare. Acest obicei se realizează, de regulă, în casa în care mireasa a copilărit, chiar în camera acesteia. Ritualul pregătirii miresei este pur feminin, aici nu participă bărbați, mireasa are propriul alai de fete și femei care roiesc pe lângă ea până la sfârșitul nunții. Ea face parte din acest alai, el reprezintă lumea ei de fete și femei pe care le-a cunoscut și cu care s-a împrietenit până la vârsta măritășului. Mireasa părăsește acest alai atunci când devine nevestă. Atunci este interesată numai de sfaturile femeilor măritate, lăsând în urmă glumele și lipsa de experiență a fetelor nemăritate.

Din tot acest proces de gătire a miresei face parte și ascunderea acesteia pentru a fi găsită de mire. La Braniștea, în momentul în care mireasa este gata, mirele vine să o caute în casa sa natală pentru a-i înmâna buchetul de mireasă și a le cere iertare împreună părinților lor. Acesta este un gest de smerenie în fața părinților, precum și raportarea la aceștia ca la niște modele familiale.

Când mireasa este găsită, mirele îi oferă buchetul și o sărută. Deci, o recunoaște și îi oferă sărutul de acceptare. După acestea, are loc ruperea turtei miresei. Turta miresei este ruptă de către nașă deasupra capului miresei, iar mai apoi este aruncată spre invitații prezenți în curte pentru a fi mâncată. Turta reprezintă ofranda fecioriei care este prezentată întregii colectivități. Toți participă la acest eveniment care este unul colectiv. Pâinea dulce a turtei îi unește pe toți, ei gustă și se bucură laolaltă. După toate acestea, în semn de respect, mireasa pune în piept mirelui, nașilor, părinților și socrilor cocarde formate din flori sau fundițe. Cocardele sunt mai apoi oferite de domnișoarele

de onoare celorlalți invitați prezenți. Aceste flori puse în pieptul nuntașilor arată că pentru câteva ore toți se află în acest univers al mirilor, toți simt aceleași emoții și toți protejează noul cuplu. Este o comuniune sufletească și socială la Braniștea.

Gătitul miresei este un moment extrem de emoționant, atât pentru mireasă, cât și pentru mama acesteia care plânge de bucurie, dar și de tristețe. Soacra mică, adică mama miresei, este bucuroasă pentru că fiica sa a găsit un bărbat potrivit pentru ea cu care va fi fericita toată viața, însă este tristă pentru că fiica ei urmează să părăsească definitiv casa părintească. E soarta ei care este respectată de toată familia!

Proaspăta mireasă, tot pentru simbolizarea purității, trebuie să poarte voal, însă astăzi miresele aleg să renunțe la acest accesoriu și să-l înlocuiască, pur și simplu, cu o coroană proeminentă, ca mireasa să se poată simți ca o prințesă în ziua sa specială. Observ însă că voalul pare să fi revenit la modă. Acesta întregește ținuta miresei, îi oferă un aer distinct, de eleganță și feminitate. O mireasa ce poartă coroniță cu voal este mai autentică, mai feminină și mai grațioasă!

Un amănunt important la Braniștea este împodobitul bradului, atât al mirelui, cât și al miresei, Bradul miresei este împodobit (după gătirea acesteia) cu panglici și beteli de diferite culori și mere (simbol al păcatului originar și al efemerității omului). Pe parcurs acest obicei a fost uitat sau a fost "actualizat" conform cerințelor din ziua de azi, bradul fiind împodobit cu globulețe aurii și diferite culori de panglică satinată, lucru care duce mai mult către kitsch.

Nu doar aceste obiceiuri au suferit modificări. Per total, tot ce înseamnă gătitul miresei a fost modificat. Acum, miresele nu mai sunt gătite și pregătite de nașă și

domnișoare, ci aleg să se pregătească de unele singure. Poate din zgârcenie sau poate au făcut cursuri specializate și nu mai au nevoie de îndrumare . Păcat! E greu să te bucuri singură în fața oglinzii!

Acest moment a fost și este și acum immortalizat la Braniștea de un fotograf și un cameraman prin fotografii și videoclipuri mai lungi. Cu toate că în trecut acest obicei era același cam în toate zonele țării, astăzi este practicat și efectuat în funcție de zonă și preferințe. A devenit astfel o afacere profitabilă, ca și în anii '90 , să fii fotograf la aceste evenimente.

Revenind la nuntă și gătitul miresei, constat că tradițiile revin, au devenit un must have, deși nu mai au autenticitatea de altădată. Totuși trebuie recunoscută o anumită întoarcere către obiceiuri chiar și la nunțile urbane sau la cele de intelectuali, lucru admirabil!

A te pregăti, a fi pregătită să devii mireasă nu este un eveniment oarecare. E de preferat să fie unic în viață. Astfel emoțiile vor fi și mai puternice. Miresele înțeleg superficial această trecere de la statutul de fată/domnișoară/nemăritată la cel de nevastă/femeie și nici mamele nu au experiența potrivită pentru a le explica schimbările. În acest amalgam ritualic, femeile bătrâne, bunicile, alte rude, vecinele în vârstă nu-și mai regăsesc autoritatea ritualică, iar nașa joacă doar un rol care poate fi repetitiv. Adică o nașă cu o duzină de fini și fine. Astea s vremurile și ca ele suntem și noi. Să trăiască mirii!

MENȚIUNE SPECIALĂ**STERE COSTEL MIHAI**
comuna Prundu

Dansând pe apele timpului

Pe malul Dunării, în Giurgiu cel vestit,
Cetatea bătrână veghează neclintit.
Cu ziduri murmurând despre război,
O istorie veche a unui timp de-apoi.

La șezătoare, sub cerul senin,
Se-adună povești cu torsul divin,
Cu râsete calde și cântece-n cor
Se șteș amintiri dintr-un vechi izvor.

Sub soarele blând, turnul stă semeț
Din ace îi curge trecutul măreț.
Ecolul bătrân, din clopot răsună,
Povestind Giurgiului istoria străbună.

În Giurgiu, călușarii s-adună-n horă
Cu pași hotărâți și voce sonoră.
Dansul lor aduce zâmbet și speranță.
În Giurgiu, tradiția prinde viață!

Călușarii zboară, cu pas legănat,
Cu dansul lor mistic și jocu-nflăcărat,
Din palme bătând, și strigăt de dor,
Dansul lor vechi, mereu biruitor!

Giurgiu – ecouri din timp și tradiții

Podul Prieteniei, legătură veche și mare,
Leagă maluri, inimi, cu voință de hotare.
Peste Dunăre se-nalță, măreț și blând,
Sub pași ce păstrează al istoriei gând.

Drăgaica dansează, sub cerul senin,
Chemând belșugul, pe câmpul divin.
Flori de luncă și roade de dor
Cântă pentru belșug și pentru spor.

Călușarii-n joc, cu chipuri senine,
Dansând cu putere peste coline,
Prin mișcări străvechi și ritm neobosit
Alungă relele cu un cântec nesfârșit.

Turnul cu ceas, ridicat în vechiul trecut,
Martor al vremii, martor tăcut,
Din 1888 se-nalță în vânt
Privind orașul, păstrându-l în gând.

ACHIAUA SARA ANDREEA
comuna Iepurești

Aventură și poveste într-un sat de poveste

Într-o zi frumoasă de vară, Sara, o fetiță de zece ani, a plecat într-o aventură de neuitat la bunicii ei, care locuiau într-un sat pitoresc din județul Giurgiu. Satul era înconjurat de dealuri verzi și grădini pline de flori colorate.

După o scurtă călătorie cu mașina, Sara a ajuns la casa bunicilor. Bunica ei o aștepta cu un coș plin de fructe proaspete culese din grădină. Sara a sărit din mașină și a îmbrățișat-o cu drag.

După ce și-a lăsat bagajele, fetița a plecat în explorare. Prima oprire a fost la iazul din marginea satului. Acolo, a întâlnit câțiva copii din sat, care pescuiau și se jucau în apă. Sara s-a alăturat lor și, cu ajutorul unui băiat pe nume Mihai, a învățat să prindă pești mici cu o plasă improvizată.

După-amiază, împreună cu noii ei prieteni au mers în pădurea din apropiere pentru a culege mere și fragi. Pădurea era răcoroasă și umbroasă, iar copiii se strecurau printre copaci, râzând și glumind. Fata a găsit o poiană plină de flori sălbatice și a făcut un buchet frumos pentru bunica ei.

Spre seară, bunicul Sarei i-a propus să o învețe să călărească. Aveau un cal blând pe nume Vifor, care era preferatul fetiței. Cu puțină teamă, dar și multă emoție a urcat pe cal și, sub atenta supraveghere a bunicului, a învățat să meargă la pas prin curte. Se simțea ca o

adevărată călăreață.

După cină, bunica i-a spus Sarei o poveste despre legendele locale. Una dintre ele vorbea despre un izvor magic, ascuns adânc în pădure, care avea puterea de a îndeplini dorințe. Fascinată, fata a hotărât să caute izvorul în zilele următoare.

În acea noapte, Sara a adormit obosită, dar fericită, visând la aventurile ce aveau să urmeze. Satul din Giurgiu îi oferise o zi plină de bucurii și descoperiri, și abia aștepta să vadă ce surprize îi mai rezervă vacanța.

Astfel, Sara a petrecut o vară minunată, plină de aventuri în satul bunicilor, descoperind frumusețile naturii și învățând lucruri noi în fiecare zi. A fost o vacanță de neuitat, pe care o va povesti tuturor prietenilor săi la întoarcerea în oraș.

Școala mea

În Iepurești, sat de poveste,
E-o școală mică, plină de iubire,
Acolo, copiii învață cu drag,
Să scrie, să citească, să viseze-n prag.

Băncile vechi, de lemn lustruit,
Ascund secrete și râsete, la infinit.
Doamna învățătoare, cu glasul blând.
Ne ghidează pașii, cu-n zâmbet curând.
Pauzele-s pline de joc și voioșie,
Pe câmpul verde, e-atâta energie.
Curtea școlii e un loc magic, ferit,
Unde prietenia s-a înfiripat și-a crescut.
Zilele trec, dar noi ne-amintim mereu,

De școala din sat, de învățat ce-i greu,
În Iepurești, sub cerul albastrui,
Școala e-un loc sfânt, al inimii.
Giurgiu, Tărâmul Frumuseții
În Giurgiu, loc de basm,
Unde Dunărea alunecă lin,
Prin păduri și câmpii,
Se-ascund comori fără sfârșit.

Orașul vechi cu poduri mari,
Acolo unde soarele râde-n zori,
Ne cheamă pe toți să-l descoperim,
Cu prieteni dragi să ne veselim.
Câmpuri verzi și flori de
vară,
În Giurgiu e o sărbătoare rară.
Oameni buni și harnici tare,
Fac din acest loc o mică mare.
Cetatea sus pe deal veghează,
Istoriile vechi în ea se păstrează.
Peștele proaspăt din Dunăre prins,
În farfurii mari, cu drag a fost nins.
Dragii copii, veniți cu toții,
Să vedeți Giurgiu și toți munții,
Să-nvățați povești și snoave,
Despre locuri vechi, ce-s ca o carte.
Giurgiu, tărâm de vis frumos,
Un colț de rai luminos.
Aici poveștile prind viață,
Și fiecare zi e o povață.

ANDREI ANTONIA MARIA
comuna Clejani

Al meu Giurgiu

În județul Giurgiu, tinerii visează,
Cu tradiții vechi, ce inima le dictează,
Obiceiuri strămoșești, la fiecare sărbătoare
Îmbracă orașul în arome atrăgătoare.

Pe malul Dunării, cu ape limpezi și clare,
Atracții turistice ce spun povești din zare,
Cetatea Giurgiu, cu istoria sa vie
Îi cheamă pe tineri să descopere bucurie.

În festivaluri pline de muzică și dans
Se împletesc tradițiile cu un viitor în avans
Tinerii din Giurgiu, cu suflet deschis
Își păstrează rădăcinile,
dar se-ndreaptă către propriul vis.

Cetatea veche, martor tăcut,
Păstrează amintiri de demult,
Giurgiu, cu farmecul său,
E un colț de rai, mereu în sufletul tău.

ANGHELESCU DARIA ANA MARIA
municipiul Giurgiu

Giurgiu

Giurgiu, un oraș micuț,
Tare luminos și drăguț,
Dacă vrei bine să-l știi,
Printre statuile din Alei să vii!

De podețul l-ai trecut
Și în Port tu ai ajuns,
Dunărea cea curgătoare
Îți oferă-mbrățișare!

Noi aicea ne-am născut,
Dragul meu oraș drăguț!
Printre case strălucești
Și zilnic minuni privești!

ANTON ANDREI
comuna Ulmi, sat Ghionea

Bunica noastră...

Mai e puțin, se face-un an,
De când nu mai privești pe geam
Și nici pe coș nu iese fum,
Căci soba ta e rece acum.
Chemai nepoții, strănepoții,
Le făceai gogoși la toți,
Și le făceai ciorapi de lână,
Că erai bunică bună.
Acum toți din când în când,
Dăm o fugă la mormânt,
Unde îți lăsăm o floare,
În amintirea ta cea mare!

Ca al meu sat n-are nimeni...

În fiecare dimineață friguroasă bătrânii noștri se trezesc pentru a alimenta soba cu lemne, iar bunicuțele pentru a pregăti micul dejun. Nepoții sunt chemați la masă pentru a mânca, iar oamenii cei mari pleacă la muncă pentru a aduce niște bani acasă. Noi copiii ne jucăm toată ziua iar mamele noastre curăță, gătesc, ori spală rufe.

Seară, tații ajung acasă și sunt întâmpinați de copiii lor cu brațele deschise și călduroase.

ANTONESCU VIOLETA ANASTASIA
comuna Crevedia Mare

Giurgiu, un colț de tradiție vie

În Giurgiu, la malul Dunării,
Tinerii privesc cu ochi curioși,
Împărtășind din tradiții vechi,
Mândri de obiceiuri, vii și frumoși.

Cu portul popular, colorat în verde,
Și doinele ce răsună în câmpii,
Tineretul păstrează, cu mândrie,
Cultura ce în strămoși răsărea, vii.

În târguri, pe ulițele satului,
Se-ntâmplă colindele și jocul viu,
Focurile de Sărbători ce ard în noapte
Aduc în suflete povești de dor și război.

Dunărea, bătrâna, ce curge în șoapte,
Adăpostește povești nemuritoare,
Și în Mănăstirea Comana, spre alinare,
Tinerii găsesc înțelepciune în tăcere.

Vulturii și pelicanii, la mal se-adăpostesc,
În Parcul Natural, cu ochii mari, visează,
Iar la Grădina Zoologică, cu ochii vii,
Tinerii râd și se simt liberi, ca păsările.

Și chiar dacă vremea curge-nainte,
Giurgiu nu-și va pierde din frumusețe,
Căci tinerii își păstrează cu mândrie
Obiceiurile, tradițiile, în inimi vii.

Cu pași ușori spre viitor, dar legătura
Cu trecutul nu se rupe niciodată,
Giurgiu va rămâne, în fiecare zi,
Un loc unde tradiția nu moare niciodată.

ARSENE DAVID MIHAI
com Stănești, sat Ghizdaru

Obiceiuri de Rusalii

De la bunicii mei știu că Rusaliile sunt niște Iele, zâne care se răzbună pe cei care nu le respectă zilele. Iubesc de mic această sărbătoare, întrucât am fost dus în satul Oncești, satul în care a copilărit mama mea, dar și bunicile mele. De fiecare dată, eram întâmpinați de bunele bătrâne, Floarea și Dița, cu colaci calzi, abia scoși din cuptor, pe care ni-i dădeau de pomană, alături de oale din pământ, linguri de lemn și străchini pline cu orez cu lapte.

În pragul casei, bunicile blajine, puneau un covor de frunze de nuc, bozii și pelin, peste care puneau un lighean cu apă caldă și o bucată de săpun de casă, unde, pe rând, eram spălați pe picioare, mai întâi copiii, apoi bărbații, abia apoi femeile.

În sâmbăta Rusaliilor, înainte de asfințitul soarelui, călușarii se adună în ceată și împreună cu lăutarii, merg la fântâna din sat pentru „legarea”, călușului.

Călușarii depun un jurământ la care nu are voie nimeni, în afara celor din ceată să participe. Știu de la bătrânii satului că vătaful, atunci când este pe patul de moarte, îi transmite urmașului său, toate secretele. Dansul călușarilor este executat în cerc, reprezentând Soarele, iar cei 13 flăcăi ce dansează ținând în mână un băț, sunt o reprezentare a razelor solare. Aceștia, cu excepția mutului, sunt îmbrăcați în costume împodobite în toate culorile, cu funde și cu mici

clopoței.

Mutul poartă o mască pentru a nu fi recunoscut, un fluier prin intermediul căruia comunică, dar și un paloș, cu acesta altoindu-i pe cei leneși.

Bunicii mei spun că, dacă ești bolnav, de Rusalii te poți face bine, dacă vătaful trece cu pasul peste tine, iar dacă ești atins de sabia mutului, vei fi sănătos tot anul. În mijlocul călușarilor se află steagul, împodobit cu usturoi și ramuri de nuc, iar cei la care este jucat călușul, pun în mijloc o găleata cu apă, o farfurie cu sare, usturoi, bani, care atrag bunăstarea. La sfârșitul dansului, participanții sunt udați cu apă de către mut, care se învârte în cerc cu găleata.

Sărbătoarea Rusaliilor se încheie cu dezlegarea călușului, care se face după apusul soarelui, în același loc în care s-a legat. După ce călușarii jură să păstreze taina acestui joc.

Acestea sunt motivele pentru care iubesc această sărbătoare și mă bucur că în zona mea se mai păstrează astfel de tradiții ce sper să reziste multi ani de acum încolo!

BĂLAN DARIUS
municipiul Giurgiu

Giurgiu, orașul meu

Giurgiu, oraș cu străzi tăcute,
Cu Dunărea ce lin vorbește,
Pe podul mare pașii se-mpletesc
Cu ieri și azi, și glasul strămoșesc.

Îmi place la piață mirosul de pâine,
Și povestea bătrânilor cu dor,
Port oriunde orașul în mine
Acest Giurgiu cu ritm de motor.

Seara, luminile se aprind pe mal
Și orașul devine un loc de basm,
Un colț de lume ce mă iubește,
Unde inimi calde bat ca într-un bal.

BÎRLESCU CLARA IONELA
comuna Iepurești, sat Stâlpu

Satul meu, loc de vis

Într-un colț de Giurgiu, fermecat și liniștit,
Satul Iepurești, loc de vis neobosit.
Dealuri verzi și câmpuri, flori de primăvară,
Povești vechi și simple, ce-n inimi stau să piară.

Pâraiele șoptesc, sub raze de soare blând,
Despre zilele senine, ce-n trecut se prind.
Iar vântul le poartă, printre case-nflorite,
Legende și doruri, în inimi sădite.

Iepurești, tu sat frumos, cu livezi și vii bogate,
Unde timpul parcă stă, iar oamenii-s deștepți,
Cu suflete senine, muncitori și calzi,
În zori de zi, se roagă și cer noroc pe maluri.

În mijlocul tău, bătrânii povestesc,
Cum străbunii au trudit, cum au reușit,
Să păstreze satul, viu și înfloritor,
Cu dragostea lor pură și cu brațul lor muncitor.

Copiii se joacă, în fânul proaspăt strâns,
Aleargă prin grădini, cu râsul neînvins.
Pădurile din zare, adăpostesc povești,
Despre vremuri de demult, despre fapte vitejești.

În serile de vară, când luna se arată,
Iepurești strălucește, de pace îmbătat.
Luminile din case, pâlâpâie ușor,
Îmbrățișându-i pe toți, într-un tainic fior.

Iepurești, loc minunat, în inimi să rămâi,
Cu farmecul tău pur, în lumina celor străini.
Sat al bucuriei, al tradițiilor curate,
Rămâi mereu un colț de rai, în Giurgiu, neschimbate.

BOLINTINESCU DARINA
municipiul Giurgiu

Orașul meu

Giurgiu, orașul meu iubit
Unde m-am născut și am crescut,
Aici, cu bune și cu rele
Vom trece mereu mândri prin ele.

Giurgiu, orașul primitor.
De oaspeți mereu îi este dor.
Veniți la noi de vizitați
Promit că vă distrați!

Avem folclor, mândri-1 cântăm!
Dansul și umorul le manifestăm,
Chiar de nu-i ușor în viață,
Pentru orașul meu stăm mereu în față!

CIOBANU VIOLETA ȘTEFANIA comuna Crevedia Mare

Turnul Ceasornicarului

Într-un oraș mic, ascuns între coline și păduri dese, se înalță mândru Turnul Ceasornicarului, un monument al timpului și al măiestriei artizanale. Acesta nu era doar un simplu turn cu un ceas, ci o adevărată comoară a orașului, plin de legende și mistere.

Prima Generație de Ceasornicari

Povestea începe cu primul ceasornicar al orașului, Maestrul Aurelian, un bărbat înțelept și meticulos, cunoscut pentru pasiunea sa pentru mecanismele complicate. Aurelian era respectat în întreaga regiune pentru abilitatea sa de a repara și crea ceasuri. Într-o zi, a decis să construiască un turn care să adăpostească un ceas gigantic, vizibil din orice colț al orașului. Cu ajutorul consilierilor orașului și al locuitorilor, proiectul a început și, după multe luni de muncă intensă, Turnul Ceasornicarului a fost finalizat.

Orașul și Turnul

Turnul nu era doar un simplu element de decor; devenise centrul vieții sociale și economice. Ceasul său anunța orele muncii, ale pieței și ale festivităților. În fiecare dimineață, sunetul clopotului ceasului răsuna în tot orașul, trezind locuitorii și aducând o nouă zi plină de oportunități.

Legenda Ceasului Fermecat

Se spunea că ceasul avea puteri magice. Legenda spunea că, odată pe an, în noaptea de Sânziene, ceasul putea îndeplini o dorință pentru cei cu inima curată. Mulți locuitori își puneau speranțele în această legendă și, în fiecare an, în noaptea magică, oamenii se adunau în jurul turnului pentru a-și rosti dorințele în șoaptă.

Generațiile Următoare

Anii au trecut, și tradiția a fost dusă mai departe de generațiile următoare de ceasornicari, fiecare aducându-și propria contribuție la menținerea și îmbunătățirea turnului. Fiecare nou ceasornicar adăuga detalii minuțioase și repara mecanismele cu grijă și pasiune, asigurându-se că ceasul funcționează impecabil.

Încercările Vremii

Turnul a trecut prin multe încercări de-a lungul timpului: cutremure, războaie și intemperii. Însă, de fiecare dată, locuitorii orașului, sub îndrumarea ceasornicarilor, reușeau să-l repare și să-l readucă la gloria sa inițială. Turnul devenise un simbol al perseverenței și al unității comunității.

Timpul Modern

În zilele noastre, Turnul Ceasornicarului din Giurgiu este nu doar o atracție turistică, ci și un memento al istoriei și tradițiilor locale. Vizitatorii sunt fascinați de poveștile și legendele care înconjoară turnul, iar localnicii continuă să se mândrească cu moștenirea lor.

Concluzie

Turnul Ceasornicarului rămâne un simbol al măiestriei

artizanale, al timpului și al comunității. El continuă să fie un loc de adunare, de povestiri și de visare, un punct de referință pentru trecutul glorios și viitorul promițător al orașului Giurgiu.

COVERGĂ BIANCA TEODORA
comuna Crevedia Mare

Tradiții si povești de pe malul Dunării

În Giurgiu, tinerii visează,
Tradiții vechi ei învață,
Obiceiuri pline de viață,
În inimi, dorul ne îmbrățișează.

La sărbători, cu bucurie,
Dansam în cerc, cu veselie
Mâncăruri de la bunici,
Ne adună si ne fac fericiți.

Turismul ne cheamă, să nu uităm de el
De cetate și Dunăre să ne bucurăm
Peisaje frumoase, să descoperim
Chiar aici în Giurgiu, unde copilărim.

DI GREGORIO ANTONIO ALEXANDRU
comuna Greaca

România, țara mea!

România-i țara mea!
Viața mi-aș da pentru ea,
Pentru viitorul ei
Și pentru măreția ei.

Tradiții din cele mai frumoase,
Păstrate și urmate, încă, an de an,
Povești, colinde minunate
Toate în țara mea create!

România, țara mea!
Sufletul și inima
Nimic din ea să nu piară,
Pentru că-i tradițională!

DOBRE MARIO NICOLAS
comuna Răsuțeni

Vecinii noștri de peste Dunăre

Pe Dunăre se-ntinde, podul mândru, mare,
Legând Giurgiu de vecinii bulgari, fără hotare.
O punte de prietenie, sub cerul străveziu,
Un drum ce unește popoare, un vis ce-i viu.

Sub pași și roți ce trec, povestea lui se scrie,
Cu râsete și doruri, cu clipe de magie.
Dintr-o țară-n alta, prin vânt și soare clar,
Podul e un simbol al păcii, un far.

Când noaptea se așterne, luminile-i strălucesc,
Reflexii argintii pe ape se oglindesc.
Giurgiu și Bulgarii, prin podul lor unit,
Își țes destine împreună, într-un cântec nesfârșit.

DRAGNEA ANA MARIA GEORGIANA
comuna Herăști

Mugurel de Sălcioară

Sălcioară, Sălcioară
Vino, scapă-ne de ocară!
Lazăr iată-l adormit
Și Iisus spre
el venind.

Lazăre, Lazăre
Vino de te scoală, prietene!
Iată Lazăr s-a sculat
Și Iisus l-a întâmpinat.

Minune mare s-a întâmplat:
Lazăr a-nviat și Iisus le-a dovedit
Celor ce au sosit
Că Acesta-I împărat.

Betania întreagă
De minune auzi
Și spre Domnul ei porni
Să le dea viața ce le-or lipsi.

Copilașii-n straie se îmbrăcă
Și pe cap se încununară
Cu mugurași de sălcioare

Să colinde pe la case.

Cu ouă fierte și covrigi,
Așa-i întâmpină pe cei mici:
Vecini, bunici, părinți,
Toți la inimă deschiși.

DRAGNE DAVID GEORGE
comuna Gostinari

Copil fericit

A sosit primăvară cea de-a treia fiică a anului.

Întreaga natură s-a trezit la viață. Soarele mângâie crengile copacilor cu razele lui fierbinți. Păsările cu glasul lor cristalin au înveselit toată natură.

Mugurii copacilor sunt gata să înflorească, iarba este verde și totul este minunat.

Întreaga natură capătă un aer de sărbătoare, cu sosirea primăverii, vine și cea mai minunată sărbătoare, sărbătoarea Paștelui.

La această zi minunată creștinii, sărbătoresc învierea Domnului Isus Hristos.

Era o zi frumoasă de primăvară, era ajunul Paștelui, iar toată familia se pregătea de Paște.

Se spune că Paștele este cea mai importantă sărbătoare creștină, atunci când Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit pe cruce, pentru iertarea și mântuirea păcatelor oamenilor.

Este vremea de sărbătoare creștinească și motiv de bucurie pentru copiii cumiți, când Iepurașul le aduce cadouri de ciocolată, ouă și multe daruri minunate.

La noi în familie era multă veselie, dar toată lumea avea ceva de făcut. Mama cocea cozonaci, tata vopsea ouăle, iar eu și fratele meu, Ciprian, ne jucam prin curte. Bunica, ca de obicei, avea grijă să ne țină ocupați cu povești și jocuri.

În timp ce bunica povestea despre iepurașul de Paște, am avut o idee grozavă să-l prindem pe iepuraș! Am făcut un plan: am construit o capcană cu un coș mare, câțiva morcovi și niște fire de lână. Am pus capcana în grădină și ne-am ascuns după un tufiș, așteptând să vedem dacă iepurașul va veni.

Timpul trecea încet și începeam să ne plictisim. Atunci, bunicul a venit în grădină, fără să ne vadă, și a început să culeagă niște flori. Dintr-o dată, a văzut coșul nostru și, curios, s-a apropiat. În momentul în care bunicul a luat un morcov, capcana s-a activat și coșul a căzut peste el.

Am ieșit repede din ascunzătoare, râzând în hohote. Bunicul, prins sub coș, se prefăcea că este iepurașul de Paște și ne spunea cu voce subțire: „Ajutor, ajutor! M-ați prins!” Am râs atât de tare încât ne dureau burțile. Bunicul, și el amuzat, ne-a rugat să-l eliberăm.

După ce l-am scos pe bunicul din capcană, am continuat să ne jucăm, iar el ne-a spus că am făcut o treabă grozavă cu capcana.

Seara, când ne-am adunat toți la masă, povestea noastră a devenit subiectul principal și toată familia a râs de isprava noastră.

Acela a fost unul dintre cele mai amuzante Paște pe care le-am avut vreodată. Am învățat că cele mai frumoase momente sunt cele petrecute alături de familie, chiar și atunci când planurile noastre nu merg așa cum ne-am gândit.

Iepurașul

Anul ăsta chiar de Paște
A venit un Iepurașul.
Cel ce ne aduce, nouă
Ouăle de ciocolată.

Mititel și drăgălaș,
Cu urechile mai lungi,
Iepurașul mustăcios,
E de Paște norocos.

Cu un ou de ciocolată,
Mă încântă.
Iarăși astăzi,
Drăgălașul iepuraș.

DUMITRU MARIUS GABRIEL **comuna Răsuceni**

Istoria orașului Giurgiu

Dunărea, unul dintre cele mai mari și mai importante fluvii din Europa, traversează 10 țări și este un simbol al diversității culturale și naturale. În România, Dunărea joacă un rol crucial, iar Giurgiu, un oraș situat pe malul său, este un punct de referință în istoria și economia regiunii. Acest eseu explorează legătura profundă dintre Dunăre și Giurgiu, examinând importanța economică, socială și ecologică a fluviului, precum și influența sa asupra dezvoltării orașului și regiunii.

Giurgiu are o istorie bogată care se întrepătrunde cu cea a Dunării. Încă din antichitate, regiunea a fost locuită de diferite popoare, atrași de resursele și avantajele strategice oferite de fluviu. Primele așezări umane datează din perioada neolitică, dar orașul propriu-zis a început să capete contur în timpul Imperiului Roman, când a devenit un punct fortificat pe limes-ul dunărean.

În Evul Mediu, Giurgiu a cunoscut o dezvoltare semnificativă sub influența domnitorilor Țării Românești. În secolul al XIV-lea, orașul a fost fortificat și a devenit un important centru comercial și militar. Dunărea a jucat un rol esențial în acest context, facilitând comerțul și oferind o apărare naturală împotriva invaziilor.

Dunărea a fost și rămâne o arteră vitală pentru economia Giurgiului. Portul Giurgiu, situat pe malul fluviului, este

unul dintre cele mai importante porturi fluviale din România. Acesta facilitează transportul de mărfuri și materii prime între Europa Centrală și de Est și alte regiuni ale lumii. În secolul al XIX-lea, odată cu construirea primei căi ferate din România, care lega Giurgiu de București, portul și orașul au cunoscut o dezvoltare rapidă.

Transportul fluvial pe Dunăre este esențial pentru comerțul internațional, oferind o rută eficientă și ecologică pentru transportul de mărfuri. Produsele agricole, materiale de construcții, combustibili și alte mărfuri sunt transportate prin portul Giurgiu, contribuind la economia locală și națională. În plus, dezvoltarea infrastructurii portuare și a facilităților de logistică a stimulat investițiile și a creat locuri de muncă în regiune.

Dunărea și zonele umede adiacente reprezintă un habitat crucial pentru o gamă largă de specii de plante și animale. Biodiversitatea acestei regiuni este remarcabilă, cu numeroase specii de pești, păsări, mamifere și insecte care depind de ecosistemele acvatice și terestre ale fluviului. De exemplu, sturionul, o specie pe cale de dispariție, își are habitatul în apele Dunării și este esențial pentru menținerea echilibrului ecologic.

Zonele umede din jurul Giurgiului sunt deosebit de importante pentru conservarea biodiversității. Acestea oferă locuri de reproducere și hrănire pentru multe specii de păsări migratoare și sunt esențiale pentru purificarea apei și controlul inundațiilor. Programele de conservare și management al resurselor naturale sunt cruciale pentru protejarea acestor ecosisteme fragile și pentru menținerea sănătății mediului înconjurător.

Dunărea a avut un impact profund asupra vieții sociale și culturale din Giurgiu. Fluviul a fost întotdeauna o sursă de inspirație pentru artiști, scriitori și muzicieni, iar

poveștile și legendele legate de Dunăre sunt parte integrantă a patrimoniului cultural local. Festivalurile și evenimentele legate de fluviu atrag turiști și promovează identitatea culturală a regiunii.

Comunitățile de pescari de pe malurile Dunării au păstrat tradiții și obiceiuri vechi, transmise din generație în generație. Pescuitul nu este doar o activitate economică, ci și un mod de viață care reflectă legătura profundă a oamenilor cu fluviul. Tradițiile culinare, cum ar fi preparatele din pește proaspăt, sunt de asemenea parte integrantă a culturii locale.

Dunărea a stimulat dezvoltarea infrastructurii de transport în Giurgiu și în regiunea înconjurătoare. Construcția podului peste Dunăre, care leagă Giurgiu de Ruse, Bulgaria, este un exemplu notabil de cooperare internațională și de dezvoltare a infrastructurii transfrontaliere. Acest pod facilitează transportul rutier și feroviar, reducând timpul de călătorie și costurile de transport și stimulând comerțul și turismul între cele două țări.

În plus, modernizarea portului Giurgiu și investițiile în infrastructura portuară au îmbunătățit capacitatea de manipulare a mărfurilor și au crescut eficiența operațiunilor logistice. Aceste dezvoltări au avut un impact pozitiv asupra economiei locale, atrăgând investiții și creând noi oportunități de afaceri. Cu toate acestea, dezvoltarea economică și infrastructurală a adus și provocări ecologice. Poluarea apei și a solului, pierderea habitatelor naturale și degradarea biodiversității sunt probleme majore care necesită soluții urgente. Activitățile industriale și agricole din regiune contribuie la poluarea apei, afectând calitatea apei și sănătatea ecosistemelor acvatice.

Pentru a aborda aceste probleme, sunt necesare măsuri de gestionare durabilă a resurselor naturale și politici de protecție a mediului. Programele de monitorizare a calității apei, proiectele de restaurare a habitatelor și inițiativele de educație și conștientizare a publicului sunt esențiale pentru protejarea mediului înconjurător și pentru asigurarea unui viitor sustenabil pentru Dunăre și pentru comunitățile din Giurgiu.

EMANDACHE CRISTINA ANDREEA
comuna Iepurești, sat Stâlpu

Sat de Poveste

La apus de soare
Se zărește-n zare
O comună mare,
Cu locuri frumoase,
Cu oameni harnici și muncitori,
Iepurești ea se numește
Și pe toți ea ne uimește
Are o școală mare
Cu profesori buni
Care temeinic ne-nvață
Lucruri bune-n viață.
Are codri verzi,
Pajiști mari întinse,
Râu ce curge lin la vale.
Iepurești este tot ce-i mai frumos
Pe aceste plaiuri ale noastre românești.

FIERARU MARIA **comuna Ulmi, sat Ghionea**

Satul meu natal

Scurt istoric

Ghionea este unul dintre cele șapte sate ale comunei Ulmi, despre care tradiția spune că ar data din perioada Războiului ruso-turc din 1806-1812. Pe vremea aceea, locul era acoperit în întregime de pădure, iar într-un luminiș s-ar fi stabilit câteva persoane din alte zone hăituite de vitregii. Cu timpul, lor li se vor alătura altele, care se vor înrudi cu locuitorii din satele învecinate, formând o comunitate care se ocupa cu creșterea vitelor și cultivarea pământului. După mai bine de două secole de existență, satul numără astăzi în jur de 172 de familii, mulți dintre locuitorii lui fiind de vârsta a doua.

Prezent

De la satul „fără biserică și fără popă”, cum era cunoscută până acum câțiva ani localitatea Ghionea, din nordul județului Giurgiu, la așezarea „cu biserică nouă, frumoasă și cu preot tânăr”, pasul este uriaș. Iar pentru credincioșii mai în vârstă care, așa cum spune scriitorul Vasile Ghica, simt că bătrânețea este un fel de „toacă de vecernie a vieții”, acest salt capătă dimensiuni și semnificații deosebite, chiar identitare din punct de vedere spiritual. Pentru că, păstoriți de părintele paroh Ionuț Niță, simt că devin și ei acum mai buni, mai virtuoși și mai

folositori comunității.

Parohia Ghionea are două hramuri principale: „Intrarea în biserică a Maicii Domnului” și „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”, iar din 2010, aici slujește părintele paroh Ionuț Niță.

La primele cinci-șase slujiri, biserica a fost plină de enoriași. Mulți erau curioși să vadă ce se întâmplă, bucuroși că aveau și ei biserică, c La primele cinci-șase slujiri, biserica a fost plină de enoriași. Mulți erau curioși să vadă ce se întâmplă, bucuroși că aveau și ei biserică, că intraseră în rândul lumii. ă intraseră în rândul lumii. paroh Ionuț.

Având biserică în sat, sfinția sa a propus enoriașilor un nou început în ceea ce privește slujbele, rânduiala, spovedania, postul, venirea la biserică, deoarece, până la ridicarea sfântului lăcaș, la Ulmi mergeau la slujbe doar patru-cinci persoane din Ghionea. Astăzi, lucrurile stau cu totul diferit.

Pastorația celor în vârstă este o activitate delicată și complicată, dar în același timp, dacă preotul se dedică ei, Dumnezeu va sădi rezultate roditoare în sufletele lor. Mulți îi spun părintelui că le trece viața. Iar el le răspunde că da, trece, dar este necesar ca fiecare să devină ceva. Adică buni creștini, pe interior, chiar dacă partea din afară „se trece”. „Trebuie să înflorim tot timpul. Să ne ducem spre Dumnezeu. Dacă la tinerețe nu prea mergem la slujbe, acum, la bătrânețe, avem tihna necesară să o facem”, le spune părintele. De aceea, biserica fiind aproape, oamenii merg, se spovedesc și se împărtășesc.

Fabulosul oraș Giurgiu

Giurgiu, un oraș frumos
Lângă Dunăre așezat
Înzestrat cu multe locuri
Faimoase de vizitat.
Teatre, parcuri și biserici
Plaje, lacuri pescărești
Ochii ți vor încânta
Dacă-ici tu poposești.
Pe gurmanzi, Giurgiu-i așteaptă
Chiar pe malul Dunării
Oferindu-le cu drag,
Un ospăț mare de vis.

GHECEF COSMINA ALEXANDRA
comuna Răsuceni

Dunărea giurgiuveană

Dunărea albastră curge-ncet și lin,
Prin Giurgiu vechi și nou, cu farmec divin.
Păduri și flori pe maluri, cântec de senin,
În valuri luminoase, visul ei sublim.

Orașul veghează, râu bătrân, măreț,
Cu poduri peste ape, legământ de preț.
În zori de zi și-n seară, cerul e feeric,
Povești se-ntorc la viață în șuvoiul epic.

Sub clar de lună, Dunărea se-ntinde,
Giurgiu o privește, inima-i se-aprinde.
Mândră-i călătoare, marea o așteaptă,
Și-n cântec de iubire, povestea ei se-așteaptă.

GHENCEA IONUȚ ALIN
oraș Mihăilești

De Paști

De Paști, în săptămâna mare
La noi e-o mare adunare,
Ne întoarcem cu mic cu mare
Că e mare sărbătoare.

La bunica în ogradă
Parcă toate stau grămadă,
Adunate și-n șirate
Oale, preșuri colorate.

Toate la uscat s-au pus,
Iar cuptorul văruit, de noi toți prețuit
Scoate cozonaci, colaci
Buni de dus la cei săraci.

GRECEA ANCUȚA MIHAELA NICOLETA **comuna Iepurești**

Muzeul din satul meu natal

Ideea organizării unui muzeu în localitatea Iepurești din județul Giurgiu a apărut în anul 1996, când în urma unor cercetări de suprafață efectuate împreună cu elevii școlii am descoperit numeroase urme arheologice pe valea Neajlovului și a afluenților săi, fapt care atesta străvechea și intensa locuire a acestor meleaguri.

Materialul arheologic colectat a stat la baza înființării unui colț muzeistic în școală, care prin cercetări repetate împreună cu elevii s-a îmbogățit an de an.

Treptat, acesta a luat amploare, spațiul din școală devenind insuficient pentru expozate. Astfel, s-a luat inițiativa renovării vechii școli, unde, cu ajutorul cadrelor didactice și al elevilor s-a amenajat prima sală de expunere. Inaugurarea muzeului a avut loc în anul 1998, pe data de 28 mai, de Ziua Eroilor, cu ocazia unei activități metodice la care au participat profesori de istorie și de geografie, muzeografi, veterani de război, locuitori. Datorită interesului manifestat de elevi și de localnici, în anul 2000 a fost inaugurată a doua sală de expunere, iar în anul 2004 a treia.

În prezent, expozatele care reprezintă istoria materială și spirituală a localității sunt organizate în următoarele colecții:

- Colecția arheologică

- Colecția etnografică
- Colecția de documente
- Colecția militară
- Colecția didactică
- Colecția tehnică

Acest muzeu are numeroase valențe formativ-educative, îndeosebi pentru tânără generație care trebuie să cunoască și să respecte valorile de cultură materială și spirituală ale înaintașilor.

Muzeul din localitatea Iepurești reprezintă și un mijloc modern de învățare, un auxiliar valoros în procesul instructiv-educativ. Aici desfășurăm ore de istorie și geografie.

În ultima vreme, muzeul sătesc din Iepurești a devenit și un obiectiv turistic pe harta județului Giurgiu, intrând în circuitul său turistic. Localitatea a devenit cunoscută și datorită unor emisiuni radio și de televiziune pe teme culturale din viața satului.

Viziunea unui muzeu constituie o modalitate plăcută și instructivă de petrecere a timpului liber, de îmbogățire spirituală, de lărgire a orizontului cultural, un mod real de a ne racorda la valorile trecutului.

Acest modest lăcaș de cultură conservă și perpetuează "sufletul local", întărește spiritul de coeziune și comuniune socială, educă și îmbogățit este spiritual comunitatea.

HUȚAN OANA **comuna Comana, sat Grădiștea**

Viziunea mea asupra Județului Giurgiu

Județul Giurgiu se mândrește cu o varietate de monumente și locuri istorice puse în valoare de-a lungul timpului. Situat în sudul României, la granița cu Bulgaria, este foarte vizitat de către străini, atât în oraș, cât și în comunele care aparțin de acesta. O comună istorică importantă este Comana, unde, de asemenea, există o mănăstire ctitorită de însuși Marele Voievod Vlad Țepeș, inclusă și în lista monumentelor istorice din România. În fiecare an, sute de enoriași din toată țara vin în pelerinaj aici să admire frumusețea acestei mănăstiri, dar și să vizualizeze osemintele eroilor căzuți în Primul Război Mondial puse într-un mausoleu, aflat în curtea mănăstirii.

Un alt monument interesant, poziționat în centrul orașului, numit „Turnul cu ceas”, este un obiectiv turistic popular și cu o istorie interesantă în spate, reprezentat chiar și în stema județului. Acesta a fost construit și folosit de către otomani în secolul al XVIII-lea, drept punct de observație și foișor de foc, iar ulterior, depozit pentru uneltele necesare pompierilor.

În ceea ce privește tradițiile și obiceiurile, în comunele județului Giurgiu, acestea se practică cu sfințenie de ani buni. Sărbătorile de iarnă și sfinții sărbătoriți în calendarul ortodox sunt respectate de către săteni în special, având obiceiuri specifice fiecărei sărbători. Spre exemplu, de

Crăciun, copiii, cu mic, cu mare, pornesc în dimineața Ajunului să colinde oamenii vestindu-le Nașterea Domnului Iisus Hristos prin diverse colinde, cel mai popular fiind cel rostit în seara de Ajun numit „Steaua sus răsare”, care prin versurile sale, povestește cum magii l-au descoperit pe pruncul Iisus în ieslea binecuvântată din Betleem alături de Iosif și mama sa, Maria. Nu foarte îndepărtată, în dimineața după Anul Nou, se spune că trebuie să intre prima dată în casa omului colindător de gen masculin pentru bunăstarea casei și un an îmbelșugat, care să rostească străvechiul colind „Sorcovă“. Și acesta este un obicei pe cale de dispariție, încă merg din casă în casă să colinde împreună cu amicii lor.

O altă sărbătoare importantă și îndrăgită de credincioși este și „Boboteaza”. Din nefericire, anumite tradiții ce se practicau în ziua Botezului Domnului, nici în sate nu se mai utilizează ca în trecut, dar măcar biserica încă este plină de enoriași în aceste zile de sărbătoare.

În această zi, oamenii se strâng în biserici și se roagă pentru sănătatea lor și a familiilor dumnealor, stând la coadă pentru a aduce acasă apa sfințită, numită și agheasmă să fie consumată la vreme de necaz.

Din perspectiva mea, orașul Giurgiu dispune de o comunitate de oameni sufletești și credincioși, luând în considerare numărul de biserici și locuri istorice protejate cu grijă și dăruire de către ei, asta dovedind iubirea lor sinceră față de ce ne-au lăsat strămoșii noștri să ducem și noi generațiilor ce vor veni mai departe pentru a le păstra secole ulterioare.

De asemenea, sărbătoarea Crăciunului îi aduce mai aproape pe oameni mai ales pe cei din membrii familiilor, care în cursul anului, cel mai probabil, nu își vorbesc sau nu au contact așa cum au când se strâng toți membrii la

masa de Crăciun, plină de bucate alese și atmosferă plăcută. Spiritul acestor sărbători de iarnă ne îmbunătățește starea de spirit cu un procent considerabil față de alte sărbători, mai ales copiilor care tot anul se străduiesc să fie disciplinați pentru ca vestitul Moș Crăciun să nu-i uite, iar pe această cale să le aducă daruri cum ar fi jucării, haine sau dulciuri. Părinților le face o mare plăcere să-și vadă copiii cu zâmbetul pe chip, știind că urmează perioada cadourilor și bucuriei, deși mulți dintre ei nu au avut șansa să simtă această beatitudine, bucuria unui gest mic de apreciere din partea celor dragi în perioada sărbătorilor de iarnă, din cauza situației financiare de care dispuneau părinții lor, însă asta nu îi împiedică să ofere copiilor lor tot ce e mai bun pentru ei și să-i surprindă cu daruri de sărbători.

Totodată în această perioadă, mireasma bucatelor tradiționale nu lipsește niciodată din casele giurgiuvenilor. Cele mai întâlnite pe mesele lor de Crăciun sunt sarmalele, cozonacul, salata boeuf și multe altele. Originea sarmalelor nu este 100% românească, noi doar am schimbat rețeta, dar cu toate astea, este cel mai gustos fel de mâncare și potrivit pentru aceste sărbători.

Așadar, tradițiile și obiceiurile în județul Giurgiu se păstrează, atât în oraș, cât și la sat cu aceeași plăcere și dedicare de odinioară, iar monumentele istorice și atracțiile turistice au farmecul lor străvechi și misterios care atrage orice curios să le descopere, și ulterior, poate să le transmită și mai departe celor care încă nu au descoperit magia orașului Giurgiu, cu toate podoabele lui.

IANCU MARIA IOANA EMMA
municipiul Giurgiu

Giurgiu-i o stare

Giurgiu e locul plin de culoare,
Cu istorii mărețe și visuri în zare,
Cu tradiții ce-n suflet rămân neclintite
Și locuri ce așteaptă să fie privite.

Cetatea bătrână cu ziduri de piatră
Ascunde povești din vremea uitată,
Ne spune istorii despre domnitori,
Ce au apărat țara de asupritori.

Sub cerul de seară, în șoapte ușoare,
Se aud glasuri vechi de viteji călare,
Ce au dus bătălii, cu sufletul curat,
Pentru pământul ce l-au apărat.

Dunărea tace, stă în apărare,
Pe sub podul ce ne dă crezare,
Căci ele împreună ne spun o poveste
Despre prietenia ce nu se sfârșește.

Aici, între ape și ziduri străbune,
Giurgiu e suflet, dar și rațiune,
Dunărea-i șoaptă, cetatea-i un scut,
Giurgiu-i o stare, nu doar un cuvânt !

IONESCU MIHAELA MARIA SARA
comuna Crevedia Mare

Crini albi

În anul 1395, Cetatea Giurgiu a fost luată cu asalt de către soldații Imperiului Otoman. Vestea a străbătut rapid orașul, ajungând astfel și la Mănăstirea Centrală. Acolo li se oferea adăpost și hrană copiilor orfani, iar călugării și maicile se ocupau de educația lor. Regulile, în schimb, erau dure. Copiii își petreceau ziua muncind, în haine lungi și incomode, iar porția de mâncare era mică. Aceștia dormeau câte trei, în camere mici, care iarna nu făceau față gerului.

În cadrul acestei mănăstiri se aflau și frații Munteanu: Ilinca și Niculae, ai căror părinți muriseră în urmă cu doi ani. Ilinca era cu șapte ani mai mare decât Niculae și mereu era extrem de grijulie cu el. Moartea părinților i-a făcut să sufere enorm și se așteptau să găsească o alinare în viața de la mănăstire. Își imaginau că era un loc în care toți copiii sunt prieteni și se joacă împreună, dar odată ajunși acolo au fost repartizați în grupe de lucru diferite și se întâlneau doar în timpul slujbelor sau a evenimentelor religioase.

Preoții, imediat cum au aflat de atacul Imperiului Otoman, s-au mobilizat pentru a evacua copiii din oraș. În toiul nopții, le-au ordonat călugărilor să strângă toți copiii și să îi aducă în fața mănăstirii. Preotul cel mai în vârstă a spus:

- Suntem puși în fața unei situații de criză, soldații otomani au atacat cetatea. Am reușit să găsim o cale de a

vă duce departe de orice primejdie. Mâine dimineață o barcă vă va traversa Dunărea, iar de acolo veți fi așteptați de o căruță care vă va conduce către un adăpost temporar, până se va termina bătălia.

La auzul acestor vorbe, toți copiii s-au înspăimântat, doar frații Munteanu erau calmi și încercau să se găsească în marea adunătură de oameni. Odată ce s-au reunit, Ilinca a zis:

- Asta este șansa noastră, șansa noastră să plecăm din locul acesta și să trăim o viață fericită!

- Cum să plecăm? Nu ai auzit că vom fi evacuați? zise Niculae.

- Toată lumea este preocupată, nu vor observa dispariția noastră.

- Sunt de acord, spuse Niculae. Dar unde vom locui? De unde vom avea bani? Nu crezi că e periculos să plecăm acum, dacă vom fi răniți de către inamici? Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le stabilim!

- Casa noastră nu e aproape de zona atacată și sunt sigură că până acolo vom ajunge în siguranță. Cât despre locuit, vom locui în vechea noastră casă, momentan este vară, așa că avem timp suficient să o recondiționăm până la venirea frigului. Și de bani nu trebuie să ne îngrijorăm, eu sunt suficient de mare acum pentru a lucra, zise Ilinca.

Copiii s-au pus de acord și au alcătuit împreună un plan de evadare. Aveau să iasă din camere când toată lumea doarme și să se ascundă în pădurea de lângă mănăstire până la răsăritul soarelui, iar apoi aveau să se îndrepte către casă. Odată cu punerea la cale a acestui plan, aceștia simțeau speranță, un sentiment pe care nu îl mai experimentaseră de foarte mult timp. Speranța că totul va fi bine, că în ciuda tuturor provocărilor pe care soarta i le-a oferit în sfârșit vor putea avea o viață mai aproape de a celorlalți copii.

Când nu mai auziră niciun sunet pe hol, ieșiră fiecare din camera sa și se întâlniră în fața camerei Ilincăi. Apoi au deschis încet ușa coridorului și au ieșit în curte. Niculae avea un felinar care i-a ajutat să vadă drumul, iar apoi au plecat către pădure, unde au așteptat până la ivirea zorilor. În momentul în care copiii au zărit primele raze de lumină, au și plecat la drum.

Dintr-odată au auzit sunete de cai și au ales să se ascundă într-un tufiș, până ce animalele depășeau acea porțiune. Caii nu erau singuri, ci însoțiți de soldați, care îi călăreau. Spre ghinionul lor, cavalerii primiseră chiar în acea dimineață un decret de la împărat, în care menționa că, orice persoană pe care o întâlnesc în drumul lor, indiferent de vârstă, trebuie adusă pe câmpul de luptă să ajute. Copii fiind, Ilinca și Niculae aveau doar sarcina de a ajuta la pregătirea și întreținerea armelor. Copiii s-au opus deciziei cavalerilor, începând să plângă și să implore să nu fie luați, dar acestora nu le-a păsat și i-au urcat pe cai pentru a-i duce la cetate.

Ajunși acolo, fraților li s-a arătat cum trebuiau să procedeze și li s-a garantat că, dacă își vor face ceea ce li se cere, vor fi răsplătiți pe măsură cu mult aur. Copiii nu erau însă încântați de recompensă, deoarece planul lor de a duce o viață liniștită și lipsită de griji era ruinat, dar s-au adaptat situației și s-au apucat de ceea ce aveau de făcut. Acestora li s-a oferit o cameră similară celei de la mănăstire, dar măcar acum locuiau în aceeași cameră.

Prima zi nu a fost așa de grea, precum credeau ei. Ilinca și Niculae au fost puși să repare scuturi. Au învățat destul de rapid atât ei, cât și ceilalți copii. Chiar dacă erau în permanență înconjurați de oameni răniți și triști și li se oferea doar o masă pe zi se simțeau mai bine ca la mănăstire. Acum erau mereu unul cu celălalt și nu mai erau

separați.

Zilele treceau, iar visul de a se întoarce la casa părintească părea tot mai îndepărtat și greu de realizat. Copiii pierduseră foarte mult în greutate și se simțeau slăbiți, dar porția de mâncare tot nu creștea.

La finalul lunii iunie, atacurile din partea otomanilor erau tot mai intense, ajungând astfel în interiorul cetății unde erau adăpostiți copiii. Aceștia s-au ascuns unde considerau că este mai bine, dar în salonul principal se afla bebelușul comandantului general. Niculae văzând că acesta a rămas în salon i-a spus Ilincai:

- Nu îl pot lăsa acolo, este doar un bebeluș! Mă duc să îl salvez!

Ilinca a încercat să îl oprească, dar a fost prea târziu, băiatul a fugit cât a putut de repede de lângă sora sa, dorindu-și enorm de mult să salveze copilul. A luat bebelușul din salon și a alergat cu el în brațe către locul în care era ascunsă sora lui. Din nefericire, soldatul inamic a reușit să îi înfigă o sulită în spate băiatului, iar apoi combatanții au părăsit castelul. Chiar dacă era rănit, băiatul a adus bebelușul în siguranță lângă Ilinca, iar apoi s-a prăbușit, dându-și ultima suflare. Fata a izbucnit în lacrimi. Un sentiment puternic de tristețe, amestecat cu vină a copleșit-o. Se simțea vinovată că a făcut alegerea să părăsească mânăstirea. Acum visul de a duce o viață normală și fericită era distrus. Niculae nu mai era și se învinovăța pentru asta, nici măcar nu apucase să își rămas bun, ultima amintire pe care fratele ei îl avea cu ea, fiind momentul în care aceasta țipa la el să rămână ascuns.

După acest incident toți copiii au fost duși departe de armata otomană, într-un loc sigur, iar Ilincai i s-au oferit foarte mulți galbeni. Chiar dacă golul pe care îl avea în sufletul ei după moartea fratelui său nu ar fi putut fi

niciodată acoperit, mai ales de o cantitate de bani, aceasta i-a păstrat. Peste ani, din banii câștigați, a creat un orfelinat pentru copii numit „Crini Albi”, deoarece acelea erau florile preferate ale fratelui său.

LEORDEANU RALUCA
municipiul Giurgiu

Turnul cu ceas

Un simbol din Giurgiu este,
Făcând parte din poveste.
De atâția ani privit
Și acum tot îndrăgit!

Turnul nostru prea iubit,
Construit din lemn și piatră,
O legendă l-a descris.
Cunoscut în lumea toată!

Construit în stil francez,
Și apreciat de mulți,
Ne transmite sentimente
De iubire, ca un crez!

LUNGU DARIA **municipiul Giurgiu**

Orașul meu, Giurgiu

Giurgiu, orașul meu de suflet
Ești natal și preferat,
Chiar dacă ai și lipsuri,
Rămâi cel mai adorat!

Cu tine mă mândresc oriunde;
Ai străduțe, parcuri, școli,
Și la Dunărea cu unde
Trăim în pace și iubitori.

Oraș sfânt și colorat
Ești cel care m-a creat.
Grija ta ți-o purtăm mereu,
Chiar și când ne este greu.

În primăvară cu Călușul
Răscolim întreg orașul!
De Crăciun, cu Plugușorul,
Urăm belșug la tot omul!

MĂMĂLIGAN DAVID
municipiul Giurgiu

Giurgiu

Giurgiu, oraș cu farmec de poveste,
Pe malul Dunării ai așezări mărețe
Cu străzi ce poartă pașii vremii-ncet,
Istoria-și păstrează neștirbit secret.

Din turnuri vechi și ziduri împrejmuitoare
Se aude noaptea vremii, veche și călătoare.
Cetatea te veghează, în taină prin amurg.
Pe când valurile Dunării misterios curg.

Grădini și parcuri te-nconjoară blând,
În glas de copii și-n bătaie de vânt,
În foșnet de frunze, în soare apus,
Giurgiu, oraș de vis, de vremuri neapus!

MARAFET MIRUNA GABRIELA
comuna Iepurești, sat Stâlpu

Muzeul din Iepurești

În Iepurești, sub soare strălucitor,
Se-nalță muzeul, un loc de-ador,
Cu povești vechi și comori de demult,
Ce-n inimi adânci lasă un cult.

Aici, pe pereți, se oglindesc istorii,
Ale satului nostru, cu mândrii și glorie.
Obiecte străvechi, ce-au trecut prin vremi,
Păstrează amintiri, să nu uităm nicicând.

Muzeul din Iepurești, un colț de patrimoniu,
Cu ferestrele sale spre timpuri de războiu.
Ne învață să cinstim și să păstrăm.
Bogățiile noastre, cu sfântă iubire-n farm.

Așa să rămână, strălucind mereu,
Muzeul din Iepurești, un templu al meu.

MARIOARA ALEXIA MARIA

comuna Iepurești, sat Stâlpu

Satul meu iubit

Satul Iepurești ce aparține comunei Iepurești din județul Giurgiu, este satul în care m-am născut. Am să vă prezint satul de care mă simt cel mai mândru. Acesta are un muzeu cu obiecte foarte vechi și de valoare, acestea datând din vremea celor două războaie mondiale.

Comuna Iepurești din județul Giurgiu este alcătuită din șase sate: Iepurești, Stâlpu, Bănești, Chirculești, Gorneni și Valter Mărăcineanu. În satul Iepurești sunt persoane care vorbesc și limba bulgară. Aceste persoane sunt urmașii bulgarilor ce s-au stabilit în acest sat între anii 1806-1814.

În satul Iepurești tradițiile și obiceiurile sunt respectate, drept exemplu în sâmbăta lui Lazăr, înaintea sărbătorii Floriilor, copii colindă din casă în casă, povestind prin cântece legenda lui Lazăr, iar oamenii oferindu-le ouă, drept răsplată. Dar înaintea acestui obicei să amintim de obiceiul ”Fufuliga” sau Lăsatul Secului. Aceasta constă în aprinderea unor focuri din paie, ce au rolul de purificare și curățare.

Acțiunea ”Fufuliga” are loc pe înserate, timp în care gospodinele pregătesc gogoși, ce urmează a fi servite cetățenilor adunați în jurul focului.

Crăciunul este sărbătoarea mea preferată. Colindatul. În ziua Crăciunului vin ”Irozii” călare pe cai, iar în noaptea dintre ani, cei mici merg cu ”Plugușorul”, iar cei mari

merg cu ”Capra”. Zilele de colindat se încheie în dimineața lui 1 ianuarie cu ultimul colind numit ”Sorocova”.

Satul meu este minunat, cu peisaje foarte frumoase cum sunt: păduri, dealuri, câmpuri și râului Neajlov.

În satul Valter Mărăcineanu există trei bălți pentru pescuit sportiv. Comuna Iepurești deține o echipa de fotbal.

Pe perioada verii, pe marginea râului Neajlov campează turiștii cu rulotele personale.

Ca atracții turistice mai există plimbarea cu balonul cu aer cald.

În județul Giurgiu exista multe obiective turistice, ca de exemplu Parcul de Aventură Comana, care este înconjurat de lacuri și păduri.

În comuna Gostinu se regăsește amenajată o plajă modernă pentru tineret, și nu numai.

În Piața Unirii din Giurgiu stă martor al istoriei Turnul cu Ceas, ce datează din secolul al XVIII-lea.

Cetatea Giurgiu, căreia i se mai spune și Cetatea lui Mircea cel Bătrân, precum și Muzeul de istorie Antonescu se afla în municipiul Giurgiu.

Existența unei mori de hârtie care găzduiește și organizează diferite ateliere de țesut, de olărit, lucru în lemn și bucătărie tradițională.

În comuna Bolintin se află cea mai mare pădure de stejari din România, atestată încă de pe urma lui Mircea cel Bătrân.

MILITARU DARIA MARIA ANTONIA
comuna Stoenеști

Giurgiu

Giurgiu e fermecător,
Dar și foarte minunat
Cu multe locuri de vizitat.
Pentru tine drag călător.

O cetate foarte veche
Un turn cu ceas adevărat.
Un teatru încântător
Și un muzeu atrăgător.

Giurgiu este un orășel.
Poți trăi și tu în el.
De nu mă crezi pe cuvânt.
Vino și nu sta pe gând.

MISTODE DENISA NICOLETA
comuna Crevedia Mare

Giurgiu, tânărul meu ținut

În inima țării, un județ strălucitor,
Giurgiu, cu tradiții, un loc plin de dor,
Pe ulițele sale, obiceiuri se împletesc,
Tinerii vin, zâmbete din nou se răsădesc.

Mugurii primăverii, la sărbători strălucesc,
Colindăm pe câmpuri, fiecare pas e un vers,
Furca-n mână, fân și flori, în grădini se adună,
La Sânziene sărbătorim, magia e pe punte.

Coroane de flori, cu drag împletim,
Bucătăria noastră, cu tartos și cu sarmale,
Învățăm de la bătrâni, povești cu glas blând,
Despre moșteniri, ce ne fac atât de răbdători.

La Dunăre, soarele strălucește pe ape,
Pescarii cu năvoadele, bucurie-n șoapte,
Călătorii vin din toate colțurile, pe faleză,
Să admire Giurgiu, loc cu istorie aleasă.

Cetatea, martor al vremurilor trecute,
Pe ziduri se citesc povești neostoite,
Tinerii, cu visuri, ridică speranțe,
De-a păstra aceste locuri, în inimi, în șanse.

Festivaluri vibrante, ritmuri de voie bună,
Mângâiem cu muzică, licoare și furtună,
În carmangerii și crame, tradiții se-ntăresc,
Giurgiu, tânăru' meu ținut, mereu ne copleșește.

MITRAN ROBERTO MARIAN
comuna Greaca

Iarna

Focul a-nceput să ardă,
Bradul e împodobit,
Fulgul de nea vrea să cadă,
Copiii sunt fericiți.

Iarna și-a și pus amprenta,
Peste tot e covor alb,
Fulgii și-au făcut de cap
Căci iarăși iarnă este!

Copiii sunt fericiți,
De miracolul ce-l văd,
Și abia așteaptă
Marea bulgăreală!

NEAGU ALESSIA TEODORA MARGHERITA
comuna Greaca

Satul meu...

Avem un sat cum nu mai este
Parcă desprins dintr-o poveste.
El răsare dinspre vale,
La fată de gazdă mare.

Avem un sat cum nu găsești
Cu multe obiceiuri românești.
Un sat mic, ce cu ambiții
Și-a păstrat a lui tradiții...

Steaua. Plugușor, Florii
Îi bucură pe copiii.
Cu drag merg la colindat
În acest minunat sat!

NEAGU GABRIELA TEODORA
comuna Stoenești

Satul meu

Satul meu cu doruri multe,
Plaiuri line și bogate.
Cu părinți și cu bunici
Și-o mulțime de pitici.

Cu pământuri roditoare.
Oameni harnici, gospodari.
Credincioși, prietenoși.
Primitori și omenoși.

Stoenești cântec și dor
E raiul copiilor.
Copii frumoși și isteți
Și cu suflet de poeți.

NEDELESCU MIHNEA municipiul Giurgiu

Orașul meu în viziunea mea

Eu locuiesc în Giurgiu , un oraș mic, dar uimitor, situat în sudul României . Deși nu este un oraș extraordinar, are multe povești excelente și obiective turistice.

Unul dintre ele este Cetatea Giurgiu. La prima vedere, această fortăreață pare să fie un pic mai mult decât o grămadă de pietre, dar cândva a fost o structură defensivă importantă și, dacă pereții ei ar putea vorbi, ar spune multe povești interesante. Datează din secolul al XIV-lea și a fost ocupată și recâștigată de invadatorii otomani de câteva ori. Giurgiu a suferit îngrozitor în timpul Războiului din Crimeea, când a fost ocupat de armatele ruse și turcești și, din nou, în timpul Războiului de Independență, când a fost bombardat de către armata turcească. În 1916, orașul a fost aproape distrus complet când Aliații au ripostat împotriva Puterilor Centrale. Date fiind aceste tumulturi, este remarcabil că ruinele acestei fortărețe cândva grandioase, au reușit să supraviețuiască timp de mai multe secole.

Un alt simbol important în orașul meu este Turnul Ceasornicului, un monument istoric localizat în centrul orașului. Otomanii au început construcția turnului în anul 1770 și l-au finalizat în anul 1771. Scopul lui inițial a fost sa funcționeze ca și turn de supraveghere militar, folosit pentru a supraveghea orașul și Dunărea. Legende locale susțin că exista câteva tunele sub turn.

Una dintre cele mai importante sărbători din regiunea mea este Paștele, care este, în primul rând, o sărbătoare spirituală, un moment care amintește de iubirea divină și de miracolul Învierii. Obiceiurile păstrate în timpul acestei perioade sunt mai puține, în timp ce valorile spirituale și semnificația lor pentru creștini sunt mai importante. În Săptămâna Mare, gospodinele vopsesc ouăle roșii și prepară mâncăruri tradiționale să-și servească oaspeții. Nelipsită de pe mese și din coșul de Paște este PASCA, sau prăjitura / pâinea de Paște (cu brânză și stafide), un preparat ce face aluzie la trupul lui Hristos. În Muntenia, pasca este uneori coaptă oarecum intenționat sub forma unui soare, ce dă vitalitate oamenilor și naturii.

La slujba din Joia Mare, băieți și fete merg la biserică, aducând un șnur; după fiecare Evanghelie citită, ei fac un nod și își pun o dorință. Șnurul cu cele 12 noduri făcute este pus sub pernă în noaptea dintre Joi spre Vineri pentru tineri ca să își visezi jumătatea predestinată. De asemenea, dacă una dintre dorințe se îndeplinește, nodul corespunzător acesteia se dezleagă.

În seara Învierii, creștinii de toate vârstele merg la slujbă, încercând să uite de toate suferințele lor și să recâștige liniștea sufletească. Se spune că fetele trebuie să păstreze lumânarea primită la biserică și să o aprindă pentru câteva clipe în timpul evenimentelor fericite ale vieții lor. Enoriașii ce nu participă la slujbă, fac un ritual în prima zi de Paște: ei își spală fața cu apă proaspătă dintr-un bol, în care ei au pus un ou roșu, un ou alb și o monedă de argint. Această tradiție se crede că aduce sănătate și energie. Numai după aceasta, familia se așează la masă, bucurându-se de masa de Paște, de cadouri și preparatele delicioase.

NENCIU EDUARD ANDREI
comuna Greaca

Tradiții și obiceiuri

Tradiții și obiceiuri păstrate cu grijă mare
Din neam în neam lăsate
Cercul continuă... continuă
Ca o stea divină.

Giurgiu-i un județ de vis,
Ca o inimă-n Paradis,
Te simți în el ca în abis
într-o lume plină de cuprins.

Locuri uimitoare,
Mii de vizitatori.
Tradiții mult iubite
Cu multe sărbători.

Giurgiul meu iubit,
Cu tradiții de-ndrăgit,
Folclor, joc și voie bună
Cu costume și cutumă.

NETCU ANDREI CRISTIAN
comuna Iepurești

Mesaj de tandrețe

Undeva, în zare
Se zărește-n cale
O comună mândră
De multă lume știută,

Iepurești comună dragă
Locuri pitorești tu ai,
Oameni harnici,
Și tractoare pe ogor.

Codrii tăi povești știu a spune,
Râul șerpuieste
Poienița plină-i de multe flori
Și de fluturași multicolori.

Ai însă și un muzeu
Cu toată istoria comunei în el,
Multe frumuseți ascunde
Și trebuie neapărat văzute,
Undeva în zare
Comuna Iepurești apare.

OLTEANU ERIKA MARIA
comuna Crevedia Mare

Magia tradițiilor în Ajunul Crăciunului

În orașul Giurgiu, tradițiile de iarnă sunt păstrate cu multă grijă, ca niște comori moștenite. Iarna, mai ales în apropierea Crăciunului, casele din oraș sunt împodobite frumos, iar oamenii se pregătesc de sărbători. Colindatul este una dintre cele mai așteptate și iubite obiceiuri, iar copiii se pregătesc de mici să învețe colindele vechi și să păstreze tradițiile părinților și bunicilor lor. În fiecare an, grupuri de colindători, mici și mari, pornesc să aducă vestea Nașterii Domnului, trecând pe la case, unde sunt întâmpinați cu bunătăți și urări de bine.

În seara de ajun, Mara și prietenele sale s-au hotărât să meargă împreună la colindat. De obicei colindam cu sora mea mai mare, iar anul acesta era prima oară când mergeam cu altcineva. Eram hotărâte să ajungem în cât mai multe locuri și să adunăm dulciuri, covrigi și, poate niște bani de buzunar. Noi eram îmbrăcate în straie tradiționale, cu brâuri colorate și clopoței care sunau vesel la fiecare pas.

După ce am vizitat câteva case și am cântat colindele învățate, ne-am oprit la casa bunicii Ioana, o femeie cunoscută în tot satul pentru poveștile și ospitalitatea ei. Ioana avea aproape 70 de ani, dar mintea și spiritul ei erau încă tinere. De câte ori treceam pe la ea ne povestea despre tradițiile vechi și despre obiceiurile de demult.

Pentru noi, bunica Ioana era o legendă vie, o legătură cu vremurile mai simple și mai pline de sens. Eram nerăbdătoare să o colind, pentru că știam că ne răsplătește cu povești și sfaturi.

Ajunse la casa bătrânei, am început să cântăm cu glasuri puternice, iar sunetul clopoțeilor și al colindului s-a auzit de departe. Bunica Ioana a ieșit la ușa, zâmbind larg, și ne-a invitat în casă. Aceasta ne așteptase cu nuci, mere, prăjituri de casă și covrigi. Ne-a lăudat pentru colindul frumos și ne-a spus că noi îi aducem bucuria de Crăciun. În timp ce noi, copiii ne ospătam cu bunătățile pregătite de bunica Ioana și stăteam la povești cu ea, s-a întâmplat ceva neașteptat.

Deodată, întreaga casă a rămas în întuneric. Curentul electric s-a oprit brusc și pentru câteva minute, niciuna dintre noi nu a știut ce să facă. Ne-am speriat puțin, mai ales că afară începuse să ningă puternic, iar vântul bătea tare, făcând geamurile să vibreze. În întuneric, câteva dintre noi ne-am pierdut curajul, dar bunica Ioana ne-a liniștit imediat. A căutat într-un dulap o lumânare mare pe care a aprins-o, aceasta făcând lumină caldă și plăcută.

- Nu va temeți, dragele mele, ne-a spus bătrâna. Pe vremea mea, colindele erau cântate doar la lumina lumânărilor și lămpilor cu gaz. Poate că s-a stins curentul să ne aducem aminte de vremea aceea de atunci, când Crăciunul era o simplă sărbătoare plină de semnificații.

- Aș vrea să vă povestesc despre cum erau colindele pe vremea mea, spuse bunica. Când eram copilă, noi mergeam la colindat în grupuri mari, uneori câte zece sau douăsprezece persoane. Purtați să vestim Nașterea Domnului, mergeam din casă în casă până miezul nopții, înfruntând gerul și zăpada. Tinerii mergeau cu Viflaimul, o piesă de teatru popular care povestește despre nașterea

lui Iisus.

Pe atunci, oamenii se adunau în jurul colindătorilor ca să vadă aceasta mică scenetă, iar bucuria era imensă.

Noi toate o ascultam pe bunica Ioana, uitând cu totul de întuneric și de vremea de afară. Fiecare poveste a ei era ca o fereastră în trecut, iar pentru mine și prietenele mele această seară de colindat rămâne o experiență unică, față de alți ani.

După câteva minute, curentul a revenit, iar noi ne-am adus aminte ca mai avem o grămadă de case de colindat și ne-am pregătit să plecăm, mulțumindu-i bunicii pentru ospitalitate și povești. Dar înainte să ieșim pe ușa bătrâna ne-a oprit și ne-a spus cu voce blândă:

- Să nu uitați, dragele mele, că tradițiile sunt ca o comoară. Ele ne leagă de cei care au trăit înaintea noastră și ne ajută să păstrăm amintirile lor. Fiecare colind pe care îl cântați este o rugăciune și o binecuvântare pentru cei care ascultă.

Impresionate de vorbele bătrânei, Mara și celelalte prietene au plecat mai departe, colindând cu și mai multă bucurie și încredere. Pentru noi, această întâmplare neașteptată din casa bunicii Ioana ne-a arătat că adevărata valoare a colindelor nu sta în banii primiți sau în dulciurile primite, ci în legătură pe care o creau cu trecutul și cu cei dragi.

Pe măsură ce noaptea trecea și ninge tot mai mult, grupul de colindători a continuat să meargă pe străzi, cu sufletele calde de atmosferă magică pe care o trăiseră la bunica Ioana. Până la finalul serii, am continuat să colindăm toate casele din sat de la noi și au adunat multe dulciuri, dar mintea noastră a rămas la întâmplarea petrecută cu bunica.

După ce am terminat de colindat toate casele pe care ni

le-am propus, Mara ne-a invitat pe toate la ea acasă, unde mama acesteia ne aștepta cu tot felul de prăjituri și cu o cană cu ciocolată caldă pentru fiecare. Aceasta ne-a întrebat:

- Ce ați făcut la colindat, fetelor?

- Am spus colindele învățate, dar când am ajuns la bunica Ioana, aceasta ne-a invitat la ea în casă și am gustat din covrigii pe care i-a făcut. În timp ce mâncam și bunica ne povestea, s-a întâmplat ceva neașteptat, au spus toate în cor.

- Ce? întreabă mama curioasă.

- S-a luat curentul pentru câteva minute, iar noi ne-am speriat și bunica a căutat o lumânare mare pe care a aprins-o, aceasta făcând lumină.

- Bunica, ne-a povestit cum pe vremea ei colindele erau cântate doar la lumina lămpilor cu gaz și al lumânărilor și ne-a spus ca poate s-a stins curentul să ne aducem aminte de vremea de demult. Curentul a revenit, iar noi ne-am adus aminte ca mai avem de colindat multe case, așa că am plecat.

Mama Marei ne-a spus ca i s-a părut interesantă experiența petrecută la colindat.

Aceasta experiență o să fie de neuitat și o să mi-o aduc aminte în fiecare an de Crăciun.

Din această experiență, am învățat ca de Crăciun nu trebuie să mergem, doar ca să câștigăm bani, portocale și covrigi, ci și pentru experiențele pe care le vom păstra pentru viitorul nostru!

Pentru mine, Mara și celelalte fete a fost cel mai frumos an în care am fost cu colindul!

PALANGĂ DAVID ȘTEFAN
comuna Crevedia Mare

Descoperind Farmecul Județului Giurgiu:
Tradiții, Natură și Aventură

Era o zi de vară liniștită, toridă, fiind aproape imposibil să supraviețuiești căldurii din “Jungla de beton”, când Ioana, o tânără de 17 ani din București, și-a convins grupul de prieteni să meargă într-o excursie spontană de weekend în județul Giurgiu. Auziseră destule despre acest loc, mai ales despre port, Parcul Natural Comana cât și despre restaurantele cu specific de pește, dar pentru ei rămânea un teritoriu aproape necunoscut, o regiune de la marginea Dunării plină de mister și tradiții, cu povești care păreau să se piardă în timp.

Grupul lor de prieteni era mereu dornic să exploreze noi locuri indiferent de costurile și riscurile acestora, și să înțeleagă cum arată România profundă, departe de agitația infernală a capitalei. Curioși și nerăbdători să descopere colțuri noi de țară, au pornit la drum cu inima deschisă, dornici să cunoască tradițiile și frumusețile locurilor de la marginea Dunării. În acea dimineață însorită, era o vreme de parcă îți lua viața, pornind din București, traversând câmpuri nesfârșite și sate tradiționale care păreau desprinse din trecut, parcă din altă epocă.

Prima oprire: Comana și legendele ei

Când au ajuns la Comana un loc încărcat de istorie și

mister, erau entuziasmați de frumusețea, istoria, dar și de autenticitatea acestui loc. Ioana le-a povestit celorlalți despre legenda mănăstirii și despre cum, se spune, că ar fi fost ctitorită de Vlad Țepeș - fost Domnitor al Țării Românești. Mănăstirea Comana, cu o legendă absolut fascinantă, străveche, dar și fermecătoare le-a lăsat tuturor impresia unei fortărețe medievale, fiind un loc unde se amestecau liniștea și misterul. În apropiere, Parcul Natural Comana le-a oferit ocazia să exploreze peisajele naturale din această zonă.

Prietena lor, Ana, pasionată de fotografie profesională, s-a bucurat de ocazia de a surprinde imagini unice cu Delta Neajlovului, o mică „deltă” mai puțin cunoscută a României, pentru a putea posta un articol în ziar despre acest loc. Aproape de ei se auzeau doar sunetele discrete ale păsărilor și foșnetul stufului, dar și multe alte zgomote liniștitoare ale naturii. Au petrecut câteva ore admirând peisajele și descoperind flora și fauna locală, care părea să ascundă o parte din România care rar era văzută de turiști. Scopul articolului în ziar pe care Ana dorește să îl publice este să îndemne cât mai mulți turiști să dea o șansa și fermecătorului județ Giurgiu.

Tradiții și obiceiuri din Giurgiu: Jocul Călușarilor

Ioana, cunoscătoare a folclorului românesc, pasionată în acest domeniu, le-a povestit despre tradițiile din Giurgiu, istoria și legendele acestui județ enigmatic și despre Jocul Călușarilor, un dans străvechi cu rădăcini în ritualuri de purificare.

-Se spune că dansul Călușarilor îi protejează pe oameni de spiritele rele, a spus Ioana. Această tradiție este păstrată cu sfințenie în satele giurgiuvene, unde tinerii sunt instruiți

de mici să respecte obiceiurile străbunilor, și să ducă mai departe cu mândrie peste generații și generații datinile și ritualurile acestui loc pătrunzător.

În drum spre următoarea destinație, au avut norocul să întâlnească un grup de bătrâni care încă mai purtau costume tradiționale, parcă desprinși din trecut, din vechile epoci. Unul dintre ei, moș Gheorghe, le-a povestit cu pasiune și devotament despre copilăria lui în satul Crevedia Mare, despre serile în care tinerii se strângeau la hore, jucând pe muzică populară, simțindu-se bine și despre ritualurile de sărbători. Prietenii au rămas impresionați de felul în care aceste obiceiuri erau transmise până la strănepoți și mai departe, inclusiv de respectul pentru tradițiile locale.

Aventura la Portul Giurgiu

Pentru mulți dintre ei, cel mai interesant loc de vizitat din județ a fost orașul Giurgiu și, în special, portul. Era o experiență aparte să fii la doar câțiva pași de granița cu Bulgaria, iar fluviul Dunărea, cu apele sale liniștite, le inspira un sentiment de libertate și aventură.

S-au plimbat pe malul apei, au admirat vapoarele și bărcile și s-au oprit la un restaurant local unde au gustat preparate din pește, gătite după rețete vechi de secole. În timp ce savurau mâncarea, au ascultat povești despre port și despre cum a fost cândva un nod comercial important.

Au avut parte și de o excursie pe Dunăre, cu șalupa, ghidul lor le-a vorbit despre podul Prieteniei, cel care face legătura între România și frații noștri bulgari și despre legendele locale ale pescarilor din zonă. Fascinați de locurile pline de istorie, tinerii au simțit că acest loc le-a oferit mai mult decât simple imagini pitorești – le-a oferit

un sentiment de apartenență la istoria țării.

Pădurea de la Letca Nouă și experiența rustică

În ultima zi a excursiei lor, au hotărât să exploreze pădurea de la Letca Nouă, unde au campat și au petrecut o noapte în mijlocul naturii plină de peripeții. În jurul focului de tabără, Ioana le-a povestit despre miturile și legendele locale, despre locurile de sub pădure unde, se spune, încă s-ar afla comori ascunse de haiduci. Au simțit, pentru o clipă, că aceste povești îi făceau parte din acel loc, un loc unde istoria și natura se întâlneau într-o armonie magică.

Înainte de plecare, au trecut prin câteva sate din județ unde au putut să observe viața liniștită a localnicilor, oameni care își petrec zilele lucrând pământul și crescând animale.

Tinerii și-au dat seama că Giurgiu nu este doar un județ la graniță, ci un loc plin de cultură și istorie, de tradiții care merită păstrate și transmise mai departe.

Excursia în județul Giurgiu le-a oferit tinerilor o perspectivă nouă asupra unei Români autentice, pline de tradiții și istorie. Descoperind locuri încărcate de legende și tradiții, cum ar fi Mănăstirea Comana și Delta Neajlovului, aceștia au înțeles că Giurgiu nu este doar o destinație turistică, ci o regiune unde natura și cultura sunt într-o armonie perfectă. De asemenea, întâlnirile cu localnicii, care păstrează cu sfințenie obiceiurile străvechi, le-au oferit o privire intimă asupra vieții din satele giurgiuvene. Această călătorie a fost o adevărată lecție despre legătura profundă dintre trecut și prezent, iar tinerii au plecat acasă cu un sentiment de respect și apreciere față de tradițiile care dau culoare acestei regiuni.

Pe Tărâmul Dunării: Giurgiu, Ecoul Vremurilor Trecute

În Giurgiu, unde Dunărea se-oprește,
Și-n zori misterul plutește-n văi,
Sub cerul larg, natura povestește
De vremuri vechi, de vis și doruri noi.

Pe la Comana, pașii ne poartă-n taină,
Prin stuf și ape, în liniște-adâncă,
Acolo unde păsări își fac haină
Din visul lumii, de vreme nestrăbănută.

La foc de tabără, legende ne-nconjoară,
Cu călușari dansând sub clar de lună,
În satul vechi, tradiția e comoară,
Iar noi o ducem, să trăiască-ntruna.

Prin portul vechi, al Dunării cărare,
Ne poartă visul către zări străine,
Acolo unde vântul are-o chemare
Și-ascunde-n el povești de mai și mâine.

Sub cerul plin de stele, satul tace,
Iar Giurgiu doarme-n falduri de mister,
Dar câmpul, râul, vântul tot ne place –
E-o lume-n care vrem să fim și ieri.

PETRE ANDREEA NICOLE
comuna Ulmi, sat Ghionea

Descriere orașul Giurgiu

Istoria orașului Giurgiu

Acest oraș este situat la răscrucea unor vechi drumuri comerciale. Giurgiu s-a aflat sub domnia turcilor între anii 1416-1829. Orașul a revenit sub conducerea romanilor în anul 1829. Important pentru Giurgiu a fost perioada când țara era condusă de voievozii Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Mihai Viteazu.

A fost considerat Koblenz-ul revoluției romane în 1848.

Cadru geografic

Centru politic, administrativ, reședința județului cu același nume. Este situat în sudul țării. Suprafața de 3780 ha. Străbătut de paralela 45 53' latitudine nordică și meridianul 23 59' longitudine estică. Relief în exclusivitate câmpie. Cu ușoară înclinare pe direcția Nord Vest - Sud Est. Clima este temperat - continentală. Rețea hidrografică cu densitate mai mare de 0,3 km în Nord Vest . Și mai scăzută în cea de Sud sub 0,1 km. Prin sectoarele inferioare ale fluviul Dunării, și râului Argeș (cu afluenții săi Neajlov și Sabar).

Vegetația naturală a fost îndepărtată de pe suprafețe mari. În zona de păduri de foioase acestea apar cu resturi de codrii vechi. Agricultură cu o tradiție îndelungată și constituie componenta cea mai puternică în activitate

economică.

Obiectivele turistice sunt: rezervațiile naturale de la Comana, Turnul cu Ceas, Corbii Ciungi, Delta Neajlovului, mănăstirea din Comana, rezervația forestieră Manafu, ruinele palatului Constantin Cantacuzino și biserica „Sfântul Nicolae”.

Giurgiu in viziunea mea

În viziunea mea, acest oraș aș dori să conțină mai multe adăposturi pentru animale și școlile să fie mai dotate .

Giurgiu este un oraș foarte frumos și trebuie vizitat. Multe locuri fascinate de vizitat. Satele sunt pline de oameni cu suflet și muncitori. Copii sunt respectoși și foarte curioși. Tradițiile sunt păstrate cu drag de oameni și respectate. La școli, profesorii sunt extrem de buni și își doresc ca elevii să ajungă cineva în viață. Nu de mult satele erau pline de oameni. După pandemie, mulți au plecat. Eu sincer nu aș da satul pe luxul de la oraș. Eu sunt extrem de recunoscătoare pentru acest oraș și pentru tot ceea ce mi-a oferit el. Acest oraș face parte din viața mea și din copilăria mea. Sunt norocoasă că m-am născut în România și am crescut în Giurgiu.

Dacă îmi voi îndeplini visul, promit să nu uit de acest oraș și voi avea mereu tricolorul în inimă și voi răspândi numele de Giurgiu.

MULȚUMESC PENTRU TIMPUL ARCODAT ȘI SPER CĂ AȚI ÎNȚELES CÂT DE MULT IUBESC ACEST ORAȘ!

Satul meu

Sat în care am copilărit;
Cu oameni cu suflet mare;
În școala ta am învățat să scriu „mama”
Pe străzile tale am învățat să merg pe bicicleta;

Nu de mult mișunam cu prieteni mei pe ulițele tale ;
Îmi aduc și acum aminte cum mă cățăram în toți
copacii;

Cum umblam cu colindul cu nasul înghețat,
Primii bulgări de zăpadă pe pământul tău i-am aruncat;

Primăvară, vegetația ta se renăștea;
Vara din copacii tăi cireșe furam,
Toamna vântul adia și scutura toate frunzele ;
Iarna zăpada era pătura pentru pământul tău;

Mulțumesc, frumos sat!
Ai fost parte din copilăria mea ;
Oriunde voi pleca promit să nu îți uit numele ;
Cu tricoloru-n inimă voi răspândi numele tău românilor.

PITULAN ABEL CRISTIAN
comuna Iepurești

O zi în orașul de pe malul Dunării

Într-o zi caldă de vară, Andrei, un băiat de zece ani din București, s-a trezit foarte devreme, plin de emoție. Era ziua în care urma să meargă într-o aventură de neuitat la Giurgiu, un oraș fascinant situat pe malul Dunării.

Cu rucsacul plin de sandvișuri, apă și un binoclu, Andrei și-a îmbrățișat părinții și a plecat la drum împreună cu bunicul său, un fost marinar care îi povestise de multe ori despre aventurile sale pe Dunăre. Pe drum, bunicul i-a povestit despre istoria Giurgiului, despre vechiul port și despre Podul Prieteniei, care leagă România de Bulgaria.

Când au ajuns în Giurgiu, Andrei a fost uimit de frumusețea peisajului. Dunărea strălucea sub razele soarelui, iar pescărușii zburau deasupra apei. Prima oprire a fost la Turnul Ceasornicului, o clădire veche și impunătoare. Bunicul i-a explicat că acest turn a fost construit cu sute de ani în urmă și a servit ca punct de observație pentru a proteja orașul.

După ce au urcat în turn și au privit orașul de sus, Andrei și bunicul său au mers la Muzeul Județean „Teohari Antonescu”. Acolo, au văzut multe artefacte interesante, inclusiv o colecție impresionantă de monede și bijuterii antice găsite în zonă. Andrei a fost fascinat de poveștile despre vechii daci și romani care trăiseră acolo cu mult timp în urmă.

La prânz, s-au oprit la un restaurant de pe malul Dunării, unde au savurat pește proaspăt prins. Andrei a ascultat cu atenție poveștile bunicului despre cum pescuia el în tinerețe și despre prietenii săi pescari din Giurgiu.

După masă, au făcut o plimbare cu barca pe Dunăre. Andrei a folosit binoclul pentru a observa păsările și peștii. Era încântat să vadă cormorani și chiar o familie de lebede. Bunicul i-a arătat locul unde Dunărea se întâlnește cu râul Argeș, explicându-i importanța strategică a acestui punct de confluență.

Spre seară, au vizitat Cetatea Giurgiu, sau ce a mai rămas din ea. Bunicul i-a povestit despre luptele care s-au dat acolo în Evul Mediu și despre cum cetatea a fost un bastion important în apărarea Țării Românești.

Obosit, dar fericit, Andrei s-a întors în București cu amintiri de neuit și cu multe povești pe care abia aștepta să le împărtășească cu prietenii săi. Acea zi la Giurgiu i-a deschis apetitul pentru aventură și l-a făcut să își dorească să descopere și mai multe locuri fascinante din România.

POTECARU ALESIA
municipiul Giurgiu

Giurgiu

Giurgiu e orașul meu
Frumos, de la Dumnezeu.
Cu-o privire minunată
Ca tu să te simți acasă.

Nu mai ai ce vizita?
Cum nu, Giurgiu-i casa ta!
Ai Turnul cu Ceas pe-acolo
Și Aleiul pe dincolo!

Vezi cetatea de-amintire
Ce strălucește cu uimire,
Portul nostru plin cu pești
Mai ceva ca în povești!

Cui îi trebuie un oraș mare și bogat?
Când tu ai un orașel, să te simți bine în el?
Ne dezvoltăm pe zi ce trece
Cât ai zice „pește”!

RĂDOI DIANA GEORGIANA
comuna Gostinari

Primăvara

Ești anotimpul așteptat
Primăvară minunată!
Tu ne aduci mereu în dar,
Ciripit de păsărele
Și miros de micșunele.

Toți pomii au înflorit,
Mireasmă în grădini au răspândit.
Albinele la lucru au pornit,
Soarele pământul a-ncălzit.

Suntem veseli, bucuroși,
La școală noi venim
Și ghiocei gingași
La doamne oferim.

Seara

Privind în zare cum apune,
Imensul asfințit de soare,
Se-așează peste sat ca o cunună
Seara unei nopți de vară,
Ca un mister ce se repetă.
S-aducă liniște îndată,
S-adoarmă tot ce-i viu,
Sub cerul care veghe,
Un om, un fluture, o floare
Un vis frumos s-așterne peste toate.
Dar nu-i un vis,
E doar realitate
Ce vine doar să se repete,
Un om ,un fluture, o floare....

Copile

Copile, înger lăsat de Dumnezeu
Cel mai gingaș cadou al unei mame,
Să nu uiți, harul ce-ai primit
Când te-ai născut pe acest pământ.
Să fii bun și ascultător,
Iubește tot ce te-nconjoară,
Fii harnic ca părinții tăi
învață să respecti!
Niciodată să nu uiți
Menirea ta pe-acest pământ
Să faci ce-i bine
Să nu distrugi ce-i bun

Ai șansa de-a clădi ceva măreț
Un vis al celor doi părinți,
în viață să nu uiți,
Fii steaua care te-a adus.

O întâmplare hazlie

Înainte de sărbătorile Pascale, în toate casele și curțile se face curățenie. Se taie pomii, iarba, se văruiesc pomii și podețele, se plantează flori.

Toate acestea se întâmplă și în casa și curtea bunicii mele.

Într-una din zile, când bunica se pregătea pentru a văruii pomii, mi-a venit ideea să o ajut și eu.

Am rugat-o frumos să îmi dea și mie o pensulă.

La început a ezitat spunând că o să mă stropesc, dar la insistențele mele a acceptat.

Mi-a pus într-o găleată var, mi-a dat un șorț și o pensulă, apoi mi-a explicat cum să procedez.

Am început să văruiesc cu grijă, cum mi-a arătat bunica. Pentru că eram prea atentă la ce fac, nu am observat că nu sunt singură.

Când am vrut să mut găletușa cu var, l-am observat pe Kitty, pisoiiul meu. Îmi urmărea cu privirea fiecare mișcare.

Am încercat să îl îndepărtez, să nu îl murdăresc de var, dar nu am reușit.

Cu puțin timp înainte de a termina, a venit mama de la serviciu.

M-am întors către ea, a început să râdă.

Nu știam de ce, eram mirată.

A scos din geantă o oglindă mică, mi-a spus să privesc în ea.

Atunci am înțeles de ce râdea. Aveam pistrui. Pistrui albi. Și nu doar eu, și Kitty.

Ne-am amuzat împreună apoi ne-am îmbrățișat.

Mama era mândră de mine că am ajutat-o pe bunica, iar eu de Kitty, deoarece nu a plecat de lângă mine nici o secundă.

RADU DARIA NICOLE
comuna Ulmi, sat Trestieni

Satul meu perfect

Satul meu perfect, locul copilăriei mele
Locul unde cântă multe rândunele.
Am simțit fericirea, când bunica mă chema
Să mănânc câte o poamă, chiar din grădina sa.

N-am crezut că am să spun vreodată, dar
Nici ograda mai bogată, nici mașina de la poartă
Nu mă pot face să zâmbesc,
Astăzi nu mai copilăresc...

Aș fi vrut să trăiesc astăzi,
Ceea ce trăiam de mult,
Dar din păcate nu se poate,
Astăzi mare m-am făcut.

Satul meu natal

Mă numesc Radu Daria Nicole, am 12 ani și locuiesc în satul Trestieni. De când m-am născut, am descoperit că viața la țară este frumoasă.

Aici oamenii sunt calzi, primitori, iubitori, gospodari, harnici, oameni cu frica de Dumnezeu.

Tradițiile și obiceiurile la noi în sat sunt obligatorii. Iubesc satul meu, deoarece oamenii din sat sunt oamenii care nu uită de sărbătorile specifice României.

Tradiția mea preferată este Crăciunul. Ador Crăciunul, deoarece atunci copiii se duc la colindat, primesc covrigi, bomboane și uneori bani.

Îmi place Crăciunul, deoarece ninge și putem ieși afară să ne jucăm în zăpadă, să aruncăm cu bulgări și să ne dăm cu sania.

Sărbătorile de iarnă cuprind și revelionul unde a doua zi după revelion, copiii se duc individual sau în grup cu steaua și încep să cânte „Steaua sus răsare”. După ce se cântă, oamenii la care se duc trebuie să le de-a ceva la schimb, dacă îi primesc pe copiii să le cânte în ogradă dâșilor.

Satul meu este unic pentru mine așa cum cred și ceilalți copiii despre satul lor. Că tot vorbeam de tradiții, doresc să vă prezint și despre obiceiurile satului meu.

Obiceiurile satului meu sunt:

1. Masa de Paște și de Crăciun;
2. Mersul cu “Capra.”

De asemenea, Paștele face parte din tradiția mea preferată. Paștele îmi place că mă duc la Biserică și ciocnesc ouă cu prietenii mei.

Ador Paștele pentru că ne strângem în familie. Iar mâncarea miroase extraordinar când intri în casă de la joacă.

Este atât de frumos să vezi familia adunată în jurul mesei, dar parcă la mine în familie lipsește un scaun, care pentru mine este un loc special.

Îmi iubesc satul fie el bun sau rău. Pentru mine este magic.

RADU DARIUS CONSTANTIN
comuna Bulbucata

Țării mele

România, țara mea,
Drag mi-e să trăiesc în ea,
Drag mi-e plaiul muntenesc
Și tot neamul românesc .

Ai și munți și marea albastră
Și păduri și vii pe coastă.
Tu ești țară cu folclor
Și poporul iubitor.

Toate din străbuni lăsate,
Noi le ducem mai departe...
Cu iubire și mândrie
Pentru a noastră Românie!

RĂDULESCU MIHĂIȚĂ
comuna Răsuceni

Istoria cetății noastre

Pe malul Dunării, la Giurgiu, stă
Cetatea veche, mândră, înfruntând furtună grea.
Pietrele-i povestesc de vremuri de demult,
De cavaleri și lupte, în șoapte de tumult.

Sub soare și sub stele, zidurile ei
Ascund istorii multe, amintiri și eroi.
În nopți de vară caldă, umbra sa veghează,
Trecutul glorios în taină îl păstrează.

Din turnul cel înalt, se vede râu bătrân,
Cetatea străjuiește, cu-al său spirit sfânt.
Giurgiu o îmbrățișează, legat prin timp și spațiu,
În inimile tuturor, rămâne un palat viu

SANDU MARIA YASMINE
comuna Greaca

De Crăciun

În ajun de Crăciun,
Colindători sunt pe drum.
Umblă dis de dimineață
Cu colind din casă-n casă.

În seara plină de magie,
Un bătrân Moș în casă intră
Și sub bradu-nmiresmat
Cadouri el ne lasă.

Următoarea dimineață,
La bunici facem oprire,
Cadouri le dăruim
Și colinde noi cântăm.

SAVU RAMONA ANDRUȚA **comuna Prundu**

Giurgiul meu - Giurgiul nostru

Giurgiu, orașul meu natal, orașul nostru și al vostru! Județul în care, așa cum spun vocile, nu se întâmplă multe „evenimente”, însă este încărcat de atâtea tradiții și obiceiuri, care ne fac inima să tresalte de bucurie, atunci când e vremea să le ascultăm, practicăm, bucurăm.

Tradiții? Sunt multe! Dragi mie și familiei mele, dragi școlii mele și dragi sufletului meu! Cu siguranță, sunt dragi multor tineri, generațiilor actuale și de ce nu, a celor viitoare. Rânduri de așezat ar fi multe, dar îmi doresc să prezint ajutându-mă, sper eu, de cele mai alese cuvinte, câteva dintre cele mai cunoscute mie.

Astfel, o tradiție pe care locuitorii județului nostru o are este „Călușul”. Călușul reprezintă un grup format dintr-un vătaf, persoane tinere, cât și de vârsta a doua, și un călușar căruia i se atribuie rolul de mut.

Acesta este un dans ce se practică în săptămâna dinaintea Rusaliilor, ce are rol în aducere ploii și zăcămintelor.

Totodată, acesta se întinde pe parcursul a trei zile, iar în ultima se execută „războiul”, care costă într-o bătălie între călușari și în același timp se aruncă cu apă pe copii de diferite vârste cât și asupra persoanelor trecute de vârsta a doua.

Un alt obicei, renumit în județul nostru este acela numit

„Mascații de anul nou”. Acesta semnifică tineri costumați în „mascați”, ce colind casele oamenilor, aducând urări de belșug și alungând spiritele rele.

Pe timpul friguros, în luna ianuarie, mai exact pe data de 6, avem sfânta tradiție numită „Boboteaza”, care reprezintă participare tinerilor la aruncarea crucii în apă, ce simbolizează curajul și purificarea.

O altă tradiție populară, pe care noi o practicăm este „ceata”. Ea este o strângere de grup, care variază de la două-trei persoane, la zece-douăsprezece. Aceștia se pun de comun acord asupra unei locații, în care se vor întâlni și vor petrece timp împreună până a doua zi, iar după terminarea acestei zile, care are loc pe 23 decembrie, vor pleca în cor la colindat. Această tradiție implică muzică și dans, voie bună, într-un cuvânt - distracție.

Pe de altă parte, bătrânii satului încă păstrează vie tradiția acestor obiceiuri și o transmit generațiilor tinere, pentru a nu se pierde.

În Giurgiu, în fiecare an se organizează un loc special pentru distracție, numit „Bâlci”, care se parcurge în trei zile, cu diferite mâncăruri tradiționale, locuri de relaxare, locuri care îți pun îndemânarea la încercare și locuri care îți pun adrenalina și curajul în mișcare .

Aceste tradiții și obiceiuri trebuie trăite și dăruite viitorului, cât mai departe și la cât mai multe generații avem ocazia, deoarece toata lumea ar trebui să aibă parte de bucuria acestor obiceiuri, care ne aduc fericire sufletului și zâmbetul pe chip și în inimă.

SECI MARIA IZABELA
comuna Crevedia Mare

Pe câmpii aurii

În județul Giurgiu, pe câmpii aurii,
Sunt monumente ce păstrează vii amintiri.
Ele ne spun de eroi din trecut,
De lupte grele și drumul făcut.

La cetatea Giurgiului, pe malul bătrân,
Stau ziduri tăcute sub cerul senin.
Acolo strămoșii au vegheat hotarul,
Apărând cu mândrie altarul.

La Mausoleul de la Smârda, în liniștea grea,
Eroii dorm pașnic, în glorie și stea.
Lăsăm o floare, un gând pentru ei,
Să știe ca îi vom aprecia mereu.

Pe drumuri de țară, prin Giurgiu pornim,
Monumente simple, cu drag le privim.
Ne spun despre oameni ce-au fost curajoși.
Păstrând amintirea strămoșilor voioși.

ȘERBĂNICĂ LARISA ELENA
comuna Iepurești

Giurgiu

Giurgiu, oraș pe mal de Dunăre,
Cu povești și vise ce nu pot apune.
Podul tău străbate zarea albastră,
Legând destine, țara noastră.

Vechi port, cu istorie bogată,
Străzile-ți păstrează amintirea uitată.
Parcuri verzi și flori de primăvară,
În Giurgiu, bucuria nu dispare.

SOARE ELENA LOREDANA
comuna Oinacu, sat Braniștea

Nunta satului

Sub voalul cel alb și lung, se ascund emoții mii
Iar în dreapta, negru ascunde partenerul mult visat.
Pasul în doi se grăbește spre altar
iară ochii în lacrimi ai mamei sclipesc.

Cerul se transformă-n alb, iară
Porumbeii leagă viața tinerilor cununați.
Priponiți în țeava porții, stau brazii împodobiți,
Noroc ca să le aducă încă o viață de aici.

Chiuie valea de tropote alerte
Iar lăutarii rup cobzele în curte.
Cortul se împodobește cu macate în război
Pe bătătură-s numai dansuri în doi.

Rusaliile

De Rusalii toți ne strângem
la biserică în vale,
Cu crenguțele de tei și nuc
pentru împodobirea caselor -

Relele ispite ne urmăresc,
după Cincizecime tânjim.
Fluierături se aud în sat
o ceată de flăcăi se strâng.

În zare sclipește-n steag
uriaș, se apropie de noi,
Miroase în aer a usturoi
și chiote se aud pe rând.

Călușii! Călușii! se aude apoi
Pinteni colorați sună ușor,
Porțile se deschid pe rând
și gospodarii îi primesc zâmbind.

Tropăie, se mișcă, sar, se înalță
În urma lor noi toți ne uitam.
Pe piept poartă tricolorul
și pălăriile-s împletite în culori

Seara îi găsește oboșiți pe toți,
mutul îi îndeamnă cu ciomagul,
Hora satului se adună ciopar
vase de lut cu orez se sparg...

SPIRIDON ANDREEA MĂDĂLINA
comuna Greaca

Obiceiuri românești

Tradiții și obiceiuri
Din moși strămoși lăsate,
Obiceiuri și tradiții
Sinonime perfecte.

România-i populară
Și cea mai frumoasă țară,
Hainele sunt tricolore
Așa ni-î obiceiul!

Românie dragă,
Vis și dulce mamă,
Glorie și dor
Țară cu popor!

STANCIU MARIO LUCIAN
comuna Crevedia Mare

Livada cu lavandă

În Giurgiu, lângă Dunăre, o livadă a înflorit
Cu lavandă, miros dulce, totul s-a transformat
În câmpuri violete, în lumina ce-a răsărit,
Se simte aroma, iar sufletul e încântat.

Lavanda crește, dansează-n ritm de vis,
Lavanda iar visează,
O mare de flori, în soare s-a deschis,
Printre stele se așază.

La umbra-i dulce, timpul pare suspendat,
Într-o mare de mov sub cerul înstelat.
Un colț de paradis,
În fiecare vis.

Parfumul ei se răspândește,
Tărâmul îl împodobește.
Mireasma-n inimi se strecoară,
Pe un lanț de note coboară.

STANCU BIANCA MARIA
comuna Ulmi, sat Ghionea

Tradiții și obiceiuri în județul Giurgiu

Crăciunul este perioada mea favorită din an. Ador atmosfera de Crăciun, momentele când familia se întregește, când râdem cu poftă și primim cadouri. Cu siguranță iarna este foarte așteptată de toți copiii. Se spune că, dacă spiritul Crăciunului ar ține tot anul, am putea să trăim cu toții într-o lume mai bună.

În județul Giurgiu, tradițiile și obiceiurile datează de ani buni. Ele au fost transmise de-a lungul timpului din generație în generație. Un obicei foarte cunoscut este „tăierea porcului” sau Ignatul și este sacrificat pe 20 decembrie. Sincer, mie nu îmi place acest obicei, deoarece îmi este milă de acest animal. În ziua sacrificării stau ascunsă în casă până se termină tot procesul. În următoarele zile se fac diferite preparate din el, pe care le vom servi la masa de Crăciun.

Împodobitul bradului este un moment mult așteptat de mine, dar și de ceilalți copii. De obicei, bradul se împodobeste cu câteva zile înainte de Crăciun, însă mie îmi place să-l fac mai devreme. În acest fel mă pot bucura mai mult timp de el. Venirea lui Moș Crăciun este un obicei mult îndrăgit și iubit de copii din toată lumea. În fiecare an îmi propuneam să nu adorm și să-l pot vedea pe Moșul măcar o dată, dar nu reușeam și adormeam. Anii au trecut și într-o zi am aflat că Moș Crăciun nu există. Tare supărată

am mai fost,mi-aș fi dorit să nu fi aflat acest lucru niciodată.. Acum mă bucur împreună cu sora mea mai mică de cadourile primite, pentru că ea crede în Moș Crăciun.

Un obicei frumos și cunoscut este colindatul. Copii se strâng grupuri, grupuri și merg la fiecare gazdă cântând și ca recompensă primesc fructe și dulciuri. Se spune că e bine să primești colindători pentru că urarea lor aduce noroc și prosperitate. Am atâtea amintiri legate de colindat, cum ne strângem cu toții,cântam si ne veseleam.

În timp ce colindam priveam casele oamenilor ce ne uimeau cu frumusețea luminițelor care strălucesc în noapte. Colindând, timpul trece pe nesimțite căci imediat ajung în dreptul turnului cu ceas și îmi amintesc că trebuie sa mă întorc acasă, așa le-am promis părinților.

Prima zi de Crăciun începe cu mersul la biserică, apoi primim colindătorii cu „Steaua" ce semnifică Nașterea Domnului. Aceștia poartă pe cap o coronă din carton și o stea mare împodobită frumos.

Iar după asta urmează momentul meu favorit: masa de Crăciun. Eu îl consider un moment magic. Toată familia unită la o singura masa,mâncând din bunătățile pregătite de mama, bunica si mătușa. La noi în familie am creat o tradiție a noastră. Prima zi de Crăciun o petrecem la mătușa mea ce stă la doar câțiva kilometri de noi. După masa, urmează să deschidem fiecare cadoul său. Ce atmosferă plăcută e atunci! Chiar simt cu adevărat magia Crăciunului.

O altă tradiție importantă este mersul cu „Plugușorul" sau „Capra" și asta se întâmplă în ziua de Anul Nou. Această tradiție reprezintă începutul unui an mai bogat. Răsplata pentru ei constă în bani, ceea ce nu reprezintă întocmai tradiția, ci reînnoirea ei.

În ziua de Revelion ne pregătim cu haine deosebite,

aranjăm masa cu tot felul de bunătăți și ne așteptăm invitații. Ca să rezist până la ora douăsprezece noaptea, eu împreună cu verișoarele mele jucăm diferite jocuri ca să treacă timpul mai repede. În acest fel, nu adorm.

Artificiile de la miezul nopții sunt spectaculoase. Ciocnim cu toții câte un pahar cu șampanie, eu bineînțeles pentru copii.

Sărbătorile de iarnă țin până la Sfântul Ion. Dar înainte de aceasta pe șase ianuarie este Boboteaza, sărbătoare dedicată purificării apei. Tot în această zi se cioplesc cruci din lemn, se sfințesc și sunt aruncate în râu. După slujba de Bobotează, flăcării curajoși care reșesc să le aducă la mal sunt binecântați, iar toate păcatele lor vor fi spălate.

În noaptea de Sfântul Ion există o tradiție și anume punerea busuiocului sub pernă pentru fetele care vor să se căsătorească. Se spune că ele își vor visa alesul.

Sărbătorile de iarnă sunt un moment special pentru mulți oameni din întreaga lume. Tradițiile și obiceiurile românești reprezintă valori și semnificații transmise din generație în generație.

Azi, chiar dacă sensurile lor inițiale, în mare parte s-au pierdut, chiar dacă originea lor a devenit obscură, chiar dacă unele obiceiuri s-au mai modernizat, aceste tradiții totuși supraviețuiesc. Iar persistența lor arată clar că oamenii au încă nevoie de ele.

Soarele răsare dinspre pod

Visez și-o rază vie de soare
Se așează ușurel pe fața mea,
Mă cheamă la fereastra mare
De unde iar se vede Dunărea.

Acolo'n zare, podul larg sclipește,
Parcă mișcându-se prin aburii de ceață
Și soarele pe pod îl încâlzește,
Când luminează așa de dimineață.

Cu toții astăzi vom porni pe pod
Să trecem la prietenii cei noi,
Iar Dunărea sub pod va sta zălog,
Că-n Giurgiu si în Ruse sunt eroi!

STĂNILĂ REBECCA ANDREEA **municipiul Giurgiu**

Călușul

Călușul este unul dintre cele mai importante și vechi obiceiuri tradiționale românești, recunoscut la nivel internațional ca parte a patrimoniului cultural imaterial al umanității de către UNESCO. Originar din zona Munteniei, dansul călușarilor este practic o formă de ritual străvechi, păstrat de-a lungul secolelor, iar județul Giurgiu are o tradiție bogată în menținerea și transmiterea acestui obicei de la o generație la alta.

Am citit ca dansul călușarilor datează încă din perioada precreștină, fiind asociat cu ritualuri de fertilitate și sănătate. Inițial, se credea că dansul călușarilor are rolul de a proteja comunitățile de spiritele rele și de a aduce sănătate, bunăstare și prosperitate. Călușarii participanții la dans sunt considerați protectori ai comunității, iar prin mișcărilor lor precise, viguroase și energice, creează o atmosferă magică, menită să alunge energiile negative.

În județul Giurgiu, Călușul este păstrat ca tradiție în special în satele din sudul regiunii, unde obiceiul este încă viu și practicat în perioada sărbătorilor de Rusalii. Călușarii, organizați în cete de dansatori, formează grupuri conduse de un „vătaf” sau „călușar șef”, ce coordonează toate mișcărilor și ritualurile dansului. Fiecare călușar poartă un costum tradițional specific, cu panglici colorate

și clopoței atașați la brâu, contribuind astfel la spectacolul fascinant al dansului.

În cadrul acestor comunități din Giurgiu, obiceiul Călușului este mai mult decât un simplu dans; reprezintă o sărbătoare a identității locale, un simbol de respect pentru moștenirea culturală și un prilej de comuniune între membrii comunității. Tradiția se păstrează cu rigurozitate, iar pregătirea dansatorilor începe cu mult înaintea sărbătorii de Rusalii, repetându-se intens pentru a asigura corectitudinea mișcărilor și respectarea regulilor străvechi.

În cadrul obiceiului, fiecare element de costum și accesoriu are o simbolistică aparte. Purtarea panglicilor colorate simbolizează vitalitatea și energia, iar clopoței sunt meniți să îndepărteze spiritele rele. Bastoanele din lemn, care sunt folosite în timpul dansului, simbolizează forța și autoritatea, fiind și un element de protecție. Fiecare detaliu al dansului și costumului este încărcat de semnificație, iar călușarii sunt instruiți să respecte cu strictețe fiecare gest și mișcare.

În județul Giurgiu, obiceiul călușului include și o serie de ritualuri de vindecare și protecție. În unele sate, călușarii vizitează gospodăriile localnicilor, iar oamenii îi primesc cu bucurie, crezând că prezența lor aduce noroc și sănătate în casele lor. De asemenea, dansul călușarilor este adesea însoțit de cântece tradiționale, interpretate de lăutari locali, care contribuie la atmosfera sacră a acestui obicei.

Un alt aspect important al tradiției călușului din Giurgiu este faptul că tinerii sunt încurajați să se implice și să învețe dansul de la o vârstă fragedă, asigurându-se astfel continuitatea acestei tradiții. Călușarii încep prin a învăța pașii de bază, ritmul și mișcărilor, pentru ca în timp să se perfecționeze și să respecte tradiția în forma sa autentică.

Într-o lume în care tradițiile tind să fie înlocuite de

influențe moderne, obiceiul călușului din Giurgiu are o importanță deosebită, fiind o expresie a identității culturale românești și a bogăției folclorului național. Menținerea și promovarea dansului călușarilor nu doar că ajută la păstrarea tradiției, dar contribuie și la dezvoltarea turismului cultural în zonă, atrăgând anual turiști români și străini care sunt dornici să descopere frumusețea acestui obicei autentic.

De asemenea, tradiția călușului este o formă de educație culturală, învățând tinerii să respecte și să valorifice moștenirea lăsată de strămoși. În școlile din Giurgiu și în cadrul comunităților locale, având loc evenimente și festivaluri folclorice dedicate dansului călușarilor, contribuind astfel la menținerea vie a acestui simbol al tradițiilor românești.

În loc de concluzie, pot afirma că obiceiul călușului din județul Giurgiu este o mărturie vie a rezilienței culturii tradiționale românești, reprezentând atât o sursă de identitate, cât și o dovadă a continuității valorilor și credințelor strămoșești. Păstrarea și transmiterea acestui obicei de la o generație la alta este o datorie culturală și spirituală față de patrimoniul național. Călușul nu este doar un dans spectaculos, ci un ritual plin de semnificații profunde, o tradiție care continuă să fie vie și vibrantă în județul Giurgiu, fiind o emblemă a culturii românești autentice.

STOICA DARIA
oraș Mihăilești

Orașul meu natal

Giurgiu este un oraș
Cu ieșire la ponton,
Seara poți să mergi în voie
Să asculți un charleston.

Și chiar dacă-i luminat
Doar de luna radioasă
Nu ne temem să ieșim
Pe seară, târziu, din casă.

Nu știi dacă aș lăsa
Orășelul meu în urmă
Ceasul și cu Dunărea
Un simbol o să rămână.

TĂNASE PATRICIA IOANA ALEXANDRA comuna Stănești

Obiceiuri strămoșești „Bâlciul”

Pe data de 15 august, românii sărbătorească, așa cum spune și calendarul creștin ortodox, „Sfânta Maria” sau „Adormirea Maicii Domnului”.

Această zi este foarte importantă pentru toți creștinii, astfel că se merge la biserică, unde împreună cu parohul lor, participă la Sfânta Liturghie, unde se roagă pentru sufletele celor plecați la Domnul, cât și pentru sănătatea celor vii. În această zi sfântă rugăciunile noastre, ale tuturor, merg, în special, către mijlocitoarea noastră, către Fiul și Tatăl nostru, bunul Dumnezeu, către Maica noastră cea Preacurată, Sfânta Fecioară Maria.

Tot în aceasta zi memorabilă, se obișnuiește să se organizeze în oraș, așa numitul Bâlci.

Generație după generație, noi am pomenit acest obicei. Ca în fiecare an, acest Bâlci, este așteptat cu emoție de noi toți, dar mai ales de copiii. Pe un loc spațios, vin de pretutindeni, oameni ce vor organiza și fauri practic, Bâlciul.

El reprezintă asamblarea diferitelor construcții, de la călușei, lanțuri, carusel, în care se vor da persoane mari și mici, copii sau oameni cu sufletul tânăr.

Tot în acest loc minunat al realizării de amintiri, vor veni și meșteri diverși, ce vor vinde din micile lor dughene obiecte realizate cu mare trudă, dar și pricepere. Spre vânzare sunt atât de multe lucruri, încât nu le poți cuprinde cu ochii, dar să le reții... Astfel, vom putea cumpăra și aduce acasă pentru a ne ajuta existența, dar și pentru a păstra această zi în memoria noastră,

diverse obiecte de uz casnic, jucării îmbrăcăminte, încălțăminte, articole artizanale, rudimentare, bijuterii din materiale diferite, sculpturi din lemn, butoaie, obiecte cumpărate atât de buni, cât și de tineri ce duc mai departe datinile și obiceiurile din străbuni.

În câteva cuvinte, acesta este bâlciul, cu multe și de toate, pentru cei mici și pentru cei mari. Nu lipsesc nici dulciurile: gogoșile, pepenii, înghețata după care toți, mici și mari, ne topim, dar, mai ales, vestita vată pe băț.

Muzică, aglomerație, căldura sufletească și atmosferică, acesta este bâlciul!

Dar, peste toate acestea, fiecare merge la bâlci și de acolo venim încarnați cu amintiri, suveniruri, care păstrate în sufletul nostru vor crea o punte peste timp, unind generații.

TICI MĂDĂLINA NATALIA
comuna Clejani

Lăutarii din Clejani

La Clejani, în satul parcă uitat,
Lăutarii cântă-ntr-un ritm ne-nfricat,
Cu vioara-n mână, străbat o lume întregă,
Și-aprind focul tradiției, ce nu se stinge vreodată.

Pe marile scene din Vest, cu sufletul plin,
Muzica lor a răsunat ca un strigăt divin,
Viorile și țambalul sunt „pâinea” lor cea grea,
Și-n fiecare notă se simte dedicarea.

Muzica lor e liberă, fără note sau vreo lege,
Cântată din inimă, nu din cărți și teorii,
Improvizația-i limbajul, arta lor nu se îngrădește,
Fără portativ, dar cu dulceața unei armonii.

În Clejani, lăutarii cântă cu dor,
Cu voci de îngeri, în noapte răsună,
La nunți și petreceri, aduc un fior,
Muzica lor, o magie ce nu apune.

ȚÎRCĂ ANDRA BIANCA **comuna Oinacu**

O comoară ascunsă pe malul Dunării

Giurgiu, prin ochii mei, este o tapiserie a vieții, culorilor și istoriei, țesută cu firele modernității. În ciuda dimensiunii sale modeste, Giurgiu este un centru al bogăției culturale. Festivalurile aduc orașul la viață, punând în valoare muzica populară, dansul, artele și tradițiile noastre românești, cultivând totodată un sentiment de mândrie comunitară.

Totuși, viziunea mea asupra orașului în care studiez este influențată și de provocările sale. Dorința de modernizare, nevoia de creștere economică și grija pentru mediu sunt subiecte frecvente în conversațiile locuitorilor și o preocupare comună pentru viitorul nostru.

O zi obișnuită în Giurgiu poate începe cu o plimbare prin centrul orașului. Piața animată și cafenelele cochete creează o atmosferă plină de viață, unde pot savura o cafea în timp ce privesc oamenii care trec pe stradă.

La prânz, obișnuiesc să vizitez magazinele locale, unde descopăr adesea obiecte de artizanat unice și suveniruri care reflectă cultura orașului. După-amiaza, oamenii se adună și se bucură de aerul curat.

Fiecare clădire veche din oraș are o legendă. Poți asculta bătrânii povestind istorii despre oameni și clădiri. Portul este magnific. Noaptea, portul este plin de lumini care strălucesc în apele Dunării. Poate că unii oameni spun că

orașul este plictisitor, dar ei nu știu să descopere adevărata valoare a Giurgiului.

Orașul este ca o perlă. Trebuie să ai răbdare și vei găsi partea strălucitoare, simțindu-te ca în mijlocul unei familii aici.

VĂRĂȘTEANU ELENA MĂDĂLINA
comuna Crevedia Mare

Vara la bunici

Primăvara ne-a părăsit,
Vara iubită a sosit
Cu miros de multe flori
Și legume în multe culori.

A venit vacanța dragă
Pentru copii din lumea întreagă,
Numai joc și voie bună
Este acum în comună.

Toți copii alergăm,
Cu mingea noi ne jucăm,
Șotronul îl desenăm
Și țopăind îl jucăm.

Fluturași și găze multe
Zburdă toate pe câmpie,
Iară noi copii mici
Mergem acum pe la bunici.

La bunica ne mutăm
Toți verișorii ne adunăm.
Pe câmpie alergăm
Flori frumoase să adunăm.

Bunicuța noastră dragă,
Ne îngrijește și ne întreabă,
Dimineața ce servim
Sănătoși noi ca să fim.

Ne face doar bunătați,
Și ne răsfată pe toți,
La bunici cu drag venim
Cu toții să ne întâlnim.

Vacanța ce va urma
Pe bunici îi vom vizita.
Cu drag noi revenim
Căci tare îi iubim.

Iarna

A sosit iarna geroasă
Cu zăpada și polei
Copii acuma iară,
Se încălță cu bocăncei.

În vacanța de Crăciun,
Mergem la bunici la țară
Să organizăm la ei
Colinde pe ulicioară.

Steaua frumos am gătit
Cu icoana lui Iisus,
Și degrabă am pornit
Pe la rude și vecini.
După o întreagă săptămână

Anul nou iar a sosit,
Gașca mare de copii
Plugușorul au pornit.

Cete, cete de copii
Aleargă pe ulicioară
Să ureze ”La mulți ani!”
La oameni dragi și buni.

Cum s-a luminat de ziuă,
Cu sorcova au pornit
Să ureze sănătate
La părinți și la bunici.

La o săptămână iară,
A sosit ”Sfântul Ioan”,
Timpul repede a trecut
Pe la noi pe ulicioară.

La mare

Ca în fiecare vacanță de vară, eu împreună cu familia mea mergem la mare. Parcă este deja un obicei sau chiar o tradiție.

Am pregătit nerăbdători bagajul și am pornit la drum către mare. Marea ne aștepta și fără să ne dăm seama, am ajuns la destinație. Norii cerului se reunesc cu briza mării și formau împreună o atmosferă unică, un sunet al cărui farmec te vrăjea.

Razele soarelui băteau cu putere pe obrajii mei înflăcărați și îi mângâia tandru, făcându-i tot mai roșii.

Marea parcă mă chema să înot în ea, să îmi răcoresc

corpul de arșița neiertătoare a soarelui.

Cerul era albastru deschis și foarte senin. Grupuri de copii de toate vârstele se jucau în valurile răcoritoare ale mării, alții făceau castele de nisip pe care le împodobeau cu cele mai frumoase scoici găsite pe plajă, cu alge culese din mare și stegulețe colorate.

Mi- a plăcut foarte mult atmosfera de la mare: soarele blând și plimbările pe plaja în aerul răcoritor al dimineții. Am adorat marea cu valurile și nebunia ei.

Cel mai mult mi-am plăcut însă faptul că am fost alături de familia mea și mi-am dat seama că trebuie să o prețuiesc tot mai mult pentru că este alături de mine și sora mea mai mică.

A fost o vacanță minunată.

VASILICĂ ELENA MĂDĂLINA
comuna Crevedia Mare

Călătorie prin Giurgiu

Poate pentru voi e un port oarecare
Sau fără specificare
C-ăi urât, c-ăi ruginit,
Eu și așa l-am iubit.

Construit în stil francez,
Eu pe locul 1 îl clasez.
Turn cu ceas tu te numești
Și ora o răspândești!

Cât o fi Giurgiu de mare,
Și cât o fi scăldat în soare,
Pe plaja Gostinu mă odihnesc
Pe pământul romanesc.

Pentru eroi căzuți în lupte,
Niște lupte abrupte
Mausoleul eroilor ne arată
Cine era în armată.

VASLUIANU ALEXANDRA ELENA
comuna Prundu

Giurgiu cu ale sale tradiții și obiceiuri

Giurgiu este municipiul de reședință pentru județul cu același nume. Este un oraș cu deschidere la fluviul Dunărea , un port fluvial, precum și un punct de frontieră cu Bulgaria,Ruse. Mai precis este situat pe malul stâng al Dunării, într-o zonă mlăștinoasă, având soluri nisipoase și cele mai bune din punct de vedere fertil (Cernoziomuri). Se afla atât în Câmpia Burnazului, cât și în Lunca Dunării.

Acesta are o suprafață de 5.388 de hectare(ha) și o populație de 54.551 de locuitori.

În orașul Giurgiu se afla 81de obiective turistice clasificate că monumente istorice, astfel: 69 că monumente de arhitectură și 6 monumente de for public, 6 sunt clasificate la nivel național, dintre care două sunt situri arheologice.

Economia municipiului Giurgiu se bazează pe agricultură, industrie și comerț.

În acest municipiu a luat naștere Regia autonomă „Zona Liberă” in anul 1996, fiind amplasată în Sud - Estul municipiului, având o suprafață de 16.354 de hectare (ha), pe parcurs pe data de 01.06.2004 transformându-se că societate comercială pe acțiuni.

Obiceiuri și tradiții

Noi românii deținem tradiții bogate, variate și originale, fiind transmise din generație în generație, adoptate la noi

contexte sociale, politice și culturale. Giurgiu are o multitudine de tradiții și obiceiuri speciale, fiind practicate cu voie buna de către săteni.

Tradițiile și obiceiurile municipiului:

- 1) Șezătoarea
- 2) Drăgaica
- 3) Paparuda
- 4) Călușul Și multe altele

1.Șezătoarea

Șezătoarea este un loc de adunare în viețile de la sat pe timpul iernii, la care participau copii, bătrâni, femei și bărbați.

Acest eveniment era organizat în fiecare an, unde se manifestau tradiții și obiceiuri autentice. Acolo bărbații curățau porumb, femeile împleteau și îndrugau lâna, țeseau la războaie, copiii cântau și spuneau ghicitori.

2.Drăgaica

Drăgaica este un obicei din cadrul sărbătorilor de vara, care semnifică maturizarea recoltei. Acest a fost prezentat în Moldova de către Dimitrie Cantemir, că fiind un joc ce se practica de Sânziene. Fetele din sat aleg pe cea mai frumoasa fata și pe cea mai voioasa din acel sat pe care o numeau „Drăgaica”. Era dusă la câmp cu alai, o aranjau cu cele mai frumoase flori și îi dădeau sa bea apa de la cea mai apropiată fântână.

3.Paparuda

Paparuda este un obicei consemnat tot de Dimitrie Cantemir. Acest obicei a avut și alte denumiri, precum, mamaruta sau babaruta dodolita”. Paparuda se practica în zilele de seceta, cu melodii care diferă de la o zona la alta și sunetul fiind în concordanță cu caracterul jocului. Cântecele acesteia încep cu cuvântul „Paparuda”, având tipar hexasilabic și ritm măsurat.

4. Călușul

Călușul reprezintă o serie de jocuri, cântece, dansuri și scenete. Simbolul Călușului este „Calul”, care, în vechime era venerat că întruchiparea soarelui. Călușarii, în vechime, se credeau că au puteri magice și mergeau din casa în casă promițându-le sătenilor sănătate și prosperitate. Călușarii au vârste cuprinse între 5-70 de ani. Feciorii dansului sunt conduși de un „vătaf” (cunoscător de descântece) care își împarte autoritatea cu în personaj mascat numit „mutul”.

Dansul acestora are loc prin jurul Rusaliilor, fiind un dans popular masculin. Muzica pe care dansează ei este una ușor lăutărească, cântată la tobe, acordeon și multe alte instrumente muzicale, de către lăutarii din urma lor

Călușarii au un port specific, care diferă de regiune, precum pălării colorate brodate cu paiete și alte inscripții la fel și ele brodate, cămăși albe brodate, panglici roșii încrucișate pe piept și spate, pantalonii albi împodobiți cu clopoței. Aceștia folosesc instrumente precum: steag, bastoane din lemn, usturoi, tămâie, pelin, busuioc, sare, spicuri de grâu și apă.

Giurgiu este o comoară a tradițiilor, iar prin transmiterea acestora se conservă identitatea culturală, valorile specifice și ne păstrăm conexiunea cu trecutul și apartenența la comunitatea noastră unică și specială .

VINTILĂ ALINA IULIANA
comuna Oinacu, sat Comasca

Drăgaica, tradiție viu păstrată în satul Comasca

Drăgaica este o tradiție străveche, adânc înrădăcinată în obiceiurile satului meu Comasca, care simbolizează legătura între generații, dar și între tineri, promițându-le o viitoare căsătorie. Această sărbătoare are loc la trei zile dedicate călușului, dans specific bărbaților care îmbina energia, ritmul și tradiția. Ritualul are loc în mijlocul verii, când natura este un înfloritoare, iar comunitatea se adună cu bucurie pentru a celebra.

Este solstițiu de vară, moment magic, plin de încărcătură mistică. Oamenii se apropie unii de alții ca într-o vrajă și se redescoperă ca ființe vii nealernate de modernitate.

Ea este o sărbătoare populară din Muntenia, dedicată în principal celebrării recoltei și fertilității. Este asociată cu obiceiuri specifice și ritualuri, desfășurându-se de obicei în luna iunie, în special pe 24 iunie, când se celebrează și Sânzienele. Sărbătoarea include dansuri, muzica tradițională și petreceri în aer liber, având rădăcini adânci în cultura rurală românească. Cât despre versuri, iată câteva din cântecele populare care evoca această temă.

Pe câmp cu flori de salcie,
Pe Drăgaica sa ne fie,
Cântam doine, ne jucam,
La umbra soarelui fremătăm.

Fie să ne aducă bine,
Ros bogat în livadă,
Drăgaica,zână blândă,
Să ne fie-n viața umbra.

Esența Drăgaicei în satul meu este arderea cauciucurilor,un moment de reculegere si venerație,dar si de distracție. Focul aprins în mijlocul răspântiei devine centrul atenției, iar flăcările ard jucăuș, simbolizând purificarea si renunțarea la lucrurile vechi si de a le lăsa în spate. Această parte a tradiției reflectă puterea focului de a transforma si de a crea noi începuturi. Pentru că Sânzienele sunt despre foc, pământ și apă, elemente primordiale.

Focul cauciucurilor este un obicei tradițional legat de sărbătoarea Drăgaica si are loc,în special,în zona Moldovei de unde am si preluat o noi având mulți moldoveni în zona în din bătrâni. Acesta este un ritual simbolic,care reunește tinerii din comunitate,cu scopul de a celebra frumusețea și vitalitatea iubirii între fete și băieți. În următoarele rânduri vă voi vorbi despre unele dintre caracteristicile acestei tradiții.

Prima etapă este pregătirea focului. În ajunul sărbătorii, tinerii adună cauciucuri și alte materiale care pot fi arse. Este un proces anevoios,pentru că fiecare contribuie cu câte ceva,trebuie să facă efortul de a găsi obiectul și de a-l aduce în răspântie. Atmosfera este însa una de veselie si de voie bună. Este multă gălăgie,multă muncă,multe mâini care împing până în locul cu pricina cauciucuri adunate din toate colțurile satului. Este transpirație, gălăgie, veselie, concurență, rivalitate, ambiție.

Urmează Aprinderea Focului. In noaptea de Drăgaica ,focul este aprins,simbolizând purificarea si eliminarea

energiilor negative. Această aprindere este adesea însoțită de strigăte și muzică. Flăcările mari care se aprind în răspântii emană forță, curaj, viață, luptă. Tinerii adunații se bucură de căldura focului, dar și de forța lui de a învinge răul.

3. Săritul peste foc. Tinerii sar peste flăcări, un ritual ce simbolizează curajul și dorința de a depăși obstacolele din viața lor. Se crede ca cine sare peste foc va avea parte de iubire și noroc în anul ce urmează. Am văzut tineri care, timizi fiind, și-au de a și arăta îndrăzneala, au sărit și astfel și-au învins propriile temeri.

În paralel în satul Comasca au loc concursuri și jocuri. După săriturile peste foc, grupurile de tineri se angajează în jocuri și concursuri, care ajută la întărirea legăturilor dintre participanți. Aceste activități pot include dansuri și cântece, întărind spiritul de comunitate. Să nu uităm că deși băieții par să domine ritualul Drăgaicei, factorul feminin este determinat șezătorilor fetelor îndeamnă la rodnicia câmpului.

Nu în ultim rând, urmează dezbateri și alegerea partenerelor. Un alt aspect important este întâlnirea dintre fete și băieți, care, adesea, folosesc această ocazie pentru a-și declara sentimentele. Este o noapte plină de flirturi și jocuri de ademenire.

În jurul focului, flăcăii își iau partenerile de dans, fetele care, deși singure, sunt pline de speranță și visuri. Dansul în jurul focului devine legătura și promisiune, unde fiecare pas făcut împreună este un pas pas mai aproape de o viitoare nuntă. Există o magie aparte acestor momente, o îmbinare între zâmbete, flori și râsete, unde fiecare participant devine parte dintr-o nouă poveste de spus mai departe a comunei mele. Hora este un ritual de intermediere între divinitate și comunitate, în scopul protecției oamenilor și a pământului.

În urmă cu vreo 3 decenii, în satul meu, la hora Drăgaiceii se realizau practici de previziune a timpului cum vor fi toamna, iarna, anul următor, a roadelor bogăția verii și toamnei și ale sorții ce nunți vor avea loc în toamna respectivă.

Această tradiție nu este doar o celebrare a iubirii, ci și o modalitate de a-i uni pe tinerii dornici de o nouă viață în cuplu. Drăgaica reunește generații vechi și tinere, creând o punte între trecut și viitor. Tinerii învață de la bătrâni despre valorile și normele comunității, iar aceștia sunt încântați să vadă cum obiceiurile lor sunt continuate cu pasiune și entuziasm.

În concluzie, Drăgaica nu reprezintă doar un moment de distracție, ci este o mărturie a conexiunii umane, a identității culturale și a speranțelor pentru viitor. Păstrată cu grijă de-a lungul anilor în satul Comasca, tradiția Drăgaica valorizează nu doar perioada de dans și foc, ci și emoțiile și obiceiurile care ne unesc ca comunitate. Aceasta este o sărbătoare a iubirii și a vieții, ce va continua să lumineze sufletele celor care se împletesc în jurul său. Mă bucur infinit să mă alătur comunității mele și să devin exponent al acestei tradiții minunate.

VIȘAN IRINA MARIA
comuna Bulbucata

Plaiul meu

De treci codrii cei de tei,
Te-ntâlnești cu toți ai mei,
Neamul nostru muntenesc,
Unde eu trăiesc și cresc.

Noi aici suntem uniți,
Primitori și fericiți,
Că avem câmpii frumoase,
Roditoare și soioase.

Iar în prag de sărbători,
La icoane punem flori
Și-l mărim cum se cuvine
Pe Domnul ce ne dă pâine.

Călușarii îi jucăm
Și pe Domnul lăudăm,
În preajma Crăciunului,
În ograda omului.

Cu Irodul noi pornim
Pe la case să vestim
Că a venit în popor
Al nostru Mântuitor.

Ne place să și cântăm
Și cu patimă jucăm
Hora noastră din străbuni
Formată din oameni buni.

Ce-aș putea să vă mai spun
Despre plaiul meu străbun?
Veniți să ne vizitați,
Bucate alese să gustați!